Ustawa
z dnia 2022 r.
o broni i amunicji[1) 2)]

Rozdział 1
Przepisy ogólne

Art. 1. 1. Ustawa określa zasady posiadania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej broni i amunicji oraz jej nabywania i zbywania, przechowywania, noszenia, przenoszenia, używania, przywozu i wywozu za granicę, a także prowadzenia rejestru broni oraz funkcjonowania strzelnic.
2. Przepisy ustawy stosuje się również do urządzeń niebezpiecznych, w zakresie określonym w ustawie.

Art. 2. Przepisy ustawy nie dotyczą:
1) broni i amunicji stanowiących uzbrojenie Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Służby Ochrony Państwa, Straży Granicznej, Służby Więziennej, Służby Celno-Skarbowej, Straży Marszałkowskiej oraz innych państwowych formacji uzbrojonych, w odniesieniu do których dostęp do broni i amunicji regulują odrębne przepisy;
2) broni i amunicji stanowiących uzbrojenie żołnierzy armii państw obcych przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w związku z przedsięwzięciami wojskowymi realizowanymi wspólnie z Siłami Zbrojnymi Rzeczypospolitej Polskiej, a także na podstawie umów i porozumień międzynarodowych;
3) broni i amunicji stanowiących uzbrojenie funkcjonariuszy służb granicznych państw Unii Europejskiej przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w ramach zespołów szybkiej interwencji na granicy na zasadach określonych w rozporządzeniu (WE) nr 863/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. ustanawiającym mechanizm tworzenia zespołów szybkiej interwencji na granicy oraz zmieniającym rozporządzenie Rady (WE) nr 2007/2004 w odniesieniu do tego mechanizmu i określającym uprawnienia i zadania zaproszonych funkcjonariuszy (Dz. Urz. UE L 199 z 31.07.2007, str. 30);

[1)] Niniejsza ustawa wdraża dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/555 z dnia 24 marca 2021 r. w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni (Dz. Urz. UE L 115/1 z 06.04.2021).
[2)] Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 13 października 1995 r. – Prawo Łowieckie, ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. o strażach gminnych, ustawę z dnia 13 sierpnia 2019 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, ustawę z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym, ustawę z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody i ustawę z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych.

4) broni i amunicji stanowiących uzbrojenie zagranicznych funkcjonariuszy biorących udział we wspólnej operacji, o której mowa w art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 7 lutego 2014 r. o udziale zagranicznych funkcjonariuszy lub pracowników we wspólnych operacjach lub wspólnych działaniach ratowniczych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2018 r. poz. 1802);
5) obrotu bronią i amunicją, technologiami i usługami mającymi znaczenie dla obronności, bezpieczeństwa lub ważnych interesów Państwa oraz wytwarzania, przewozu przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przywozu z zagranicy i wywozu za granicę broni i amunicji w celach przemysłowych lub handlowych;
6) przemieszczania amunicji przez przedsiębiorców oraz przedsiębiorców zagranicznych, o których mowa w ustawie z dnia 13 sierpnia 2019 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. poz. 1214, 1495).

Rozdział 2
Broń i amunicja

Art. 3. 1. Użyte w ustawie określenia oznaczają:
1) amunicja – amunicję do broni palnej, w postaci nabojów scalonych i nabojów ślepych;
2) broń – broń palną i broń pneumatyczną;
3) broń alarmowa i sygnałowa – broń palną wyprodukowaną zgodnie z odrębnymi przepisami jako niezdolną konstrukcyjnie do wystrzelenia pocisku, przeznaczoną do wywoływania efektu akustycznego lub wizualnego lub wystrzeliwania substancji drażniącej lub łzawiącej, przy czym broń taka może być wyposażona w urządzenie do odstrzeliwania ładunków pirotechnicznych;
4) broń bocznego zapłonu – broń strzelecką z bruzdowanym przewodem lufy, do której stosuje się naboje systemu Floberta z masą inicjującą zawalcowaną w przetłoczeniu dennej części łuski, oraz naboje systemu Lefaucheux z zapłonem sztyftowym;
5) broń centralnego zapłonu – broń strzelecką z bruzdowanym przewodem lufy inną niż broń bocznego zapłonu;
6) broń długa – każdą strzelecką broń palną inną niż broń krótka;
7) broń gładkolufowa – broń strzelecką z gładkościennym przewodem lufy;
8) broń jednostrzałowa – strzelecką broń palną bez magazynka, która musi być każdorazowo załadowana przed strzałem przez ręczne wprowadzenie naboju do komory nabojowej lub pocisku do lufy, w tym także wielokrotna broń jednostrzałowa, to jest broń zawierająca więcej niż jedną lufę;
9) broń krótka – strzelecką broń palną, której lufa nie przekracza długości 300 mm, lub której całkowita długość nie przekracza 600 mm;
10) broń niezaładowana – każdą broń inną niż broń załadowana;
11) broń niezdolna do rażenia celów na odległość – każdą broń inną niż broń zdolna do rażenia celów na odległość;
12) broń palna – ręczną broń lufową, która wystrzeliwuje, jest przeznaczona do wystrzeliwania lub może być przystosowana do wystrzeliwania jednego lub większej

liczby pocisków lub substancji w wyniku działania energii kinetycznej gazów, powstających ze spalania materiału wybuchowego miotającego;

13) broń pneumatyczna – broń niebędącą bronią palną, która w wyniku działania sprężonego gazu jest zdolna do wystrzelenia pocisku o początkowej energii kinetycznej przekraczającej 17 J;
14) broń podobna do broni samoczynnej – samopowtarzalną broń strzelecką, do wykonania której użyto komory zamkowej pochodzącej z broni samoczynnej albo identycznej z używaną do produkcji broni samoczynnej;
15) broń powtarzalna – strzelecką broń palną, która po wystrzeleniu naboju może zostać ponownie przeładowana ręcznie z magazynka lub bębenka nabojowego;
16) broń pozbawiona cech użytkowych – broń palną pozbawioną zgodnie z odrębnymi przepisami w sposób trwały cech użytkowych wszystkich istotnych części broni w taki sposób, że nie jest zdolna do wystrzelenia pocisku lub innej substancji lub do wywołania efektu akustycznego, a przywrócenie broni cech użytkowych bez podjęcia czynności specjalistycznych nie jest możliwe;
17) broń samoczynna – strzelecką broń palną, która przeładowuje się automatycznie po każdorazowym wystrzeleniu naboju i może odstrzelić więcej niż jeden nabój przy jednym uruchomieniu urządzenia spustowego;
18) broń samopowtarzalna – strzelecką broń palną, która przeładowuje się automatycznie po każdorazowym wystrzeleniu naboju i może odstrzelić tylko jeden nabój przy jednym uruchomieniu urządzenia spustowego;
19) broń strzelecka – broń palną o kalibrze do 20 mm lub liczbie znaczącej wagomiaru nie mniejszej niż 4, a w przypadku broni alarmowej i sygnałowej o kalibrze do 26,5 mm.
20) broń zabytkowa – broń wytworzoną nie później niż w 1900 roku, oraz repliki takiej broni, o ile są bronią rozdzielnego ładowania lub jednostrzałową;
21) broń załadowana – broń, w obrębie której znajduje się, odpowiednio do rodzaju broni, co najmniej jeden nabój, pocisk lub porcja materiału miotającego;
22) broń zdolna do rażenia celów na odległość – broń zdolną do wystrzelenia pocisku z początkową energią kinetyczną przekraczającą 17 J na odległość przekraczającą 10 metrów;
23) kaliber broni – powiązany ze średnicą przewodu lufy parametr, określony wartością wyrażoną w jednostkach długości albo wagomiarowo, zawartą w oznaczeniu naboju scalonego przeznaczonego dla danej broni, a w przypadku broni rozdzielnego ładowania – ze średnicą pocisku przeznaczonego dla danej broni, określony przez producenta broni;
24) lufa – istotną część broni, w której pociskowi w trakcie strzału nadawana jest prędkość oraz kierunek ruchu;
25) magazynek – każdy magazynek stały lub wymienny, a także taśmę nabojową miękką, sztywną, segmentową lub rozsypną;
26) materiał wybuchowy miotający – proch strzelniczy bezdymny oraz dymny (czarny), w tym jego substytuty;
27) noszenie broni – każdy sposób przemieszczania broni załadowanej;
28) państwo członkowskie Unii Europejskiej – również państwo inne niż państwo członkowskie Unii Europejskiej traktowane na równi z nim na podstawie umowy

w sprawie włączenia tych państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen;

29) prowadzący strzelanie – osobę upoważnioną przez właściciela lub zarządcę strzelnicy, która odbyła przeszkolenie w zakresie prowadzenia strzelania oraz udzielania pomocy przedmedycznej w podmiotach prowadzących takie szkolenia;
30) przenoszenie broni – każdy sposób przemieszczania broni niezaładowanej;
31) replika broni – broń wykonana współcześnie na wzór broni dawnej w taki sposób, aby zachowany był jej oryginalny sposób działania, a wygląd zewnętrzny w miarę możliwości przypominał broń dawną, bez konieczności dokładnego odwzorowania budowy broni;
32) użycie broni – oddanie strzału z broni zdolnej do rażenia celów na odległość, skierowanie broni w kierunku człowieka, lub zmuszenie innej osoby do określonego zachowania pod groźbą oddania strzału w jej kierunku.

2. W rozumieniu ustawy przedmiot uznaje się za dający się przystosować do wystrzeliwania jednego lub większej liczby pocisków lub substancji w wyniku działania materiału miotającego, jeżeli ma wygląd broni palnej oraz ze względu na swoją budowę lub materiał, z którego jest wykonany, może być łatwo przystosowany do tego celu.

Art. 4. 1. Istotne części broni lub komponenty amunicji, gotowe lub obrobione, uważa się za broń lub amunicję.
2. Za obrobione części broni uważa się takie części, które mogą być zamontowane w broni i pełnić swoje funkcje użytkowe bez konieczności dalszej specjalistycznej obróbki.
3. Istotnymi częściami broni są: lufa, zamek, bębenek nabojowy, baskila, szkielet oraz komora zamkowa, odpowiednio do przyjętych rozwiązań technicznych danego modelu broni.
4. Komponentami amunicji są: pociski zawierające materiały wybuchowe, chemiczne środki obezwładniające lub zapalające albo inne substancje, których działanie zagraża życiu lub zdrowiu, a także materiał wybuchowy miotający.

Art. 5. 1. Zabronione jest dokonywanie ingerencji w konstrukcję broni zmieniających jej rodzaj, kaliber, typ naboju lub sposób działania, z zastrzeżeniem koncesjonowanej działalności wytwórczej i rusznikarskiej.
2. Ingerencje, o których mowa w ust. 1, uważa się za wyrób broni.

Art. 6. Broń i amunicja dzieli się na następujące kategorie:

1) A – broń i amunicja, której nabywanie i posiadanie jest zabronione, z zastrzeżeniem art. 8 pkt 3, 5 i 6;
2) B – broń i amunicja, którą można nabywać i posiadać na podstawie pozwolenia podstawowego, obiektowego lub muzealnego;
3) C – broń, amunicja, którą można nabywać i posiadać na podstawie obywatelskiej karty broni, pozwolenia podstawowego, obiektowego lub muzealnego;
4) D – broń i amunicja nie objęta zakresem dyrektywy Rady 91/477/EWG z dnia 18 czerwca 1991 r. w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni (Dz. Urz. UE L 256 z 13.09.1991 z późn. zm.), którą można nabywać i posiadać bez pozwolenia.

Art. 7. 1. Do kategorii A zalicza się:

1) wojskowe pociski wybuchowe oraz wyrzutnie do takich pocisków, amunicję wojskową z pociskami wypełnionymi materiałami wybuchowymi, zapalającymi, albo innymi substancjami których działanie zagraża życiu, a także pociski do takiej amunicji;
2) samoczynną broń palną, z wyjątkiem alarmowej;
3) broń wytworzoną lub przerobioną w sposób pozwalający na zatajenie jej przeznaczenia, a także broń imitującą inne przedmioty;
4) amunicję wojskową z pociskami płaszczowymi o zwiększonej penetracji, zawierającymi rdzeń wykonany z materiału o twardości większej niż 50 HRC wg skali twardości Rockwella;
5) amunicję do broni krótkiej z pociskami skonstruowanymi specjalnie dla osiągnięcia znaczącego powiększenia średnicy pocisku po trafieniu, tzw. „grzybkującymi" (ang. expanding), z wyjątkiem amunicji używanej do polowania lub sportów strzeleckich przez osoby uprawnione do korzystania z niej;
6) samoczynną broń palną przerobioną na broń palną samopowtarzalną;
7) samopowtarzalną broń palną centralnego zapłonu w postaci:
   a) broni krótkiej, umożliwiającej wystrzelenie więcej niż 21 nabojów bez przeładowania, o ile jest zasilana z magazynka stałego dostosowanego do więcej niż 20 nabojów właściwych dla danej broni, albo do której podpięto magazynek wymienny dostosowany do więcej niż 20 nabojów właściwych dla danej broni,
   b) broni długiej, umożliwiającej wystrzelenie więcej niż 11 nabojów bez przeładowania, o ile jest zasilana z magazynka stałego dostosowanego do więcej niż 10 nabojów właściwych dla danej broni, albo do której podpięto magazynek wymienny dostosowany do więcej niż 10 nabojów właściwych dla danej broni;
8) samopowtarzalną broń długą, która może być bez utraty zdolności strzelania skrócona do mniej niż 600 mm długości całkowitej bez użycia narzędzi, poprzez złożenie lub odjęcie kolby;
9) każdą broń wymienioną w pkt 1-8, która została przerobiona w sposób umożliwiający odstrzeliwanie jedynie amunicji ślepej, hukowej lub podobnie działającej.

2. Do kategorii B zalicza się:

1) powtarzalną broń krótką;
2) jednostrzałową broń krótką centralnego zapłonu;
3) jednostrzałową broń krótką bocznego zapłonu, której całkowita długość nie przekracza 280 mm;
4) samopowtarzalną broń długą, umożliwiającą wystrzelenie bez przeładowania więcej niż 3 nabojów bocznego zapłonu, albo więcej niż 3 ale mniej niż 12 nabojów centralnego zapłonu;
5) samopowtarzalną broń krótką inną niż wymieniona w ust. 1 pkt 7 lit. a;
6) samopowtarzalną broń długą centralnego zapłonu, do której nie można załadować więcej niż 3 nabojów, jeśli magazynek tej broni jest odłączany lub gdy nie jest pewne, czy broni tej nie można przerobić za pomocą zwykłych narzędzi w ten sposób, aby można było do niej załadować więcej niż 3 naboje;

7) powtarzalną i samopowtarzalną broń długą gładkolufową, której długość lufy nie przekracza 600 mm;
8) każdą broń wymienioną w pkt 1-7, która została przerobiona w sposób umożliwiający odstrzeliwanie jedynie amunicji ślepej, hukowej lub podobnie działającej;
9) broń samopowtarzalną, która jest podobna do broni samoczynnej, inną niż wymieniona w ust. 1 pkt 6–8;
10) amunicję do broni określonej w pkt 1–8, w tym materiał miotający.

3. Do kategorii C zalicza się:
1) powtarzalną broń długą inną niż należąca do kategorii B;
2) jednostrzałową broń długą z lufą bruzdowaną;
3) samopowtarzalną broń długą inną niż należąca do kategorii A lub B;
4) jednostrzałową broń krótką bocznego zapłonu, której całkowita długość przekracza 280 mm;
5) każdą broń wymienioną w pkt 1-5, która została przerobiona w sposób umożliwiający odstrzeliwanie jedynie amunicji ślepej, hukowej lub podobnie działającej;
6) broń pozbawioną cech użytkowych;
7) jednostrzałową broń długą gładkolufową;
8) amunicję do broni określonej w pkt 1–5 i 7, w tym materiał miotający;
9) samoczynną broń alarmową i sygnałową;
10) broń pneumatyczną.

4. Do kategorii D zalicza się:
1) broń alarmową i sygnałową, z wyjątkiem samoczynnej;
2) broń niezdolną do rażenia celów na odległość;
3) broń zabytkową;
4) amunicję do broni określonej w pkt 1 i 2 oraz amunicję do broni określonej w pkt 3 w postaci prochu dymnego (czarnego) oraz nabojów elaborowanych wyłącznie prochem dymnym (czarnym).

Rozdział 3
Pozwolenia na broń

Art. 8. 1. Ustala się następujące rodzaje pozwoleń na broń:
1) obywatelska karta broni – uprawnia do nabywania i posiadania broni i amunicji kategorii C;
2) pozwolenie podstawowe – uprawnia do nabywania i posiadania broni i amunicji kategorii B i C;
3) pozwolenie podstawowe rozszerzone – uprawnia do nabywania i posiadania broni i amunicji kategorii A, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 6 i 7, oraz kategorii B i C;
4) pozwolenie obiektowe – uprawnia do nabywania i posiadania broni i amunicji:
   a) kategorii B i C – przez podmioty wymienione w art. 15 pkt 1,
   b) kategorii A, o której mowa w art. 7 ust. 1 pkt 2, oraz kategorii B i C – przez podmioty wymienione w art. 15 pkt 2;

5) pozwolenie muzealne – uprawnia do nabywania i posiadania każdej broni i amunicji, która jest gromadzona przez placówki muzealne działające na podstawie odrębnych przepisów, oraz nabywania i posiadania broni i amunicji kategorii A, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 2–9, oraz kategorii B i C, gromadzonej w ramach kolekcji tworzonych przez osoby fizyczne.

2. Pozwolenie na posiadanie amunicji uprawnia także do zakupu i posiadania materiału miotającego i samodzielnego wytwarzania takiej amunicji na własny użytek.

Art. 9. Nie wymaga się posiadania pozwolenia na broń do używania broni na terenie strzelnicy, pod bezpośrednim nadzorem prowadzącego strzelanie.

Art. 10. 1. Pozwolenia na broń nie wydaje się osobie:

1) która nie ma ukończonych 18 lat, z zastrzeżeniem ust. 2;
2) która została skazana prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo z użyciem przemocy;
3) która została skazana prawomocnym wyrokiem na karę pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo inne niż określone w pkt 2, za wyjątkiem przestępstw ściganych z oskarżenia prywatnego;
4) która została skazana prawomocnym wyrokiem na karę bezwzględnego pozbawienia wolności za nieumyślne przestępstwo:
   a) przeciwko życiu i zdrowiu,
   b) przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo gdy sprawca zbiegł z miejsca zdarzenia;
5) u której stwierdzono jeden z poniższych stanów chorobowych lub istotnych zaburzeń funkcjonowania psychologicznego (wg Międzynarodowej Statystycznej Klasyfikacji Chorób i Problemów Zdrowotnych ICD 10):
   a) organiczne zaburzenia psychiczne włącznie z zespołami objawowymi,
   b) zaburzenia psychiczne i zaburzenia zachowania spowodowane używaniem substancji psychoaktywnych, z wyłączeniem używania tytoniu,
   c) schizofrenia, zaburzenia typu schizofrenii (schizotypowe) i urojeniowe,
   d) zaburzenia nastroju (afektywne),
   e) upośledzenie umysłowe,
   f) zaburzenia osobowości,
   g) zaburzenia nawyków i popędów,
   h) całościowe zaburzenia rozwojowe,
   i) stany chorobowe istotnie zwiększające ryzyko napadowych zaburzeń orientacji i świadomości,
   j) istotne zaburzenia funkcji psychomotorycznych (psychoruchowych);
6) nieposiadającej miejsca zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Pozwolenia podstawowego rozszerzonego nie wydaje się osobie, która nie ma ukończonych 21 lat.

Art. 11. 1. Pozwolenie na broń wydaje w drodze decyzji administracyjnej wojewoda właściwy ze względu na miejsce zamieszkania osoby lub siedzibę podmiotu ubiegającego się o wydanie

pozwolenia. Organem odwoławczym w postępowaniu administracyjnym jest minister właściwy do spraw wewnętrznych.
2. Obywatelską kartę broni oraz pozwolenie podstawowe i podstawowe rozszerzone wydaje się na okres 5 lat, z zastrzeżeniem ust. 6. Pozwolenie na broń obiektowe i muzealne wydaje się bezterminowo.
3. Pozwolenie na broń zawiera:
1) imię i nazwisko albo nazwę (firmę) oraz adres zamieszkania posiadacza broni;
2) numer ewidencyjny PESEL albo numer REGON posiadacza broni;
3) rodzaj pozwolenia na broń;
4) określenie kategorii broni, którą można posiadać na podstawie pozwolenia na broń;
5) nazwę organu wydającego pozwolenie na broń;
6) datę wydania pozwolenia na broń;
7) datę ważności pozwolenia na broń.
4. Wydanie pozwolenia na broń jest odpłatne, z zastrzeżeniem ust. 6.
5. Opłata, o której mowa w ust. 4, stanowi dochód budżetu państwa.
6. Pozwolenie na broń przedłuża się, bez dodatkowej opłaty, na okres kolejnych 5 lat liczonych od daty złożenia dokumentu, jeżeli osoba posiadająca pozwolenie przed upływem terminu ważności tego pozwolenia dostarczy do organu właściwego w sprawach wydawania pozwoleń na broń odpowiednio:
1) zaświadczenie o członkostwie w stowarzyszeniu, o którym mowa w art. 13 ust. 2 lub oświadczenie o trwaniu przesłanki, o której mowa w art. 13 ust. 3 – w przypadku obywatelskiej karty broni;
2) oświadczenie o posiadaniu aktualnych uprawnień do wykonywania polowania, aktualnej licencji sportowej lub potwierdzenie odbytych treningów strzeleckich na strzelnicy w liczbie co najmniej dwóch rocznie – w przypadku pozwolenia podstawowego lub podstawowego rozszerzonego.
7. W przypadku niedostarczenia dokumentu, o którym mowa w ust. 6, przed upływem terminu ważności pozwolenia, pozwolenie to wygasa.
8. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzory pozwoleń na broń oraz wysokość opłat za ich wydawanie, mając na względzie wyraźne rozróżnienie graficzno-kolorystyczne poszczególnych rodzajów pozwoleń. Pozwolenia na broń powinny mieć formę karty z tworzywa sztucznego, o rozmiarach odpowiadających rozmiarom innych dokumentów identyfikacyjnych. Opłata za wydanie pozwolenia na broń nie może przekroczyć faktycznych kosztów wykonania dokumentu.

Art. 12. 1. Tworzy się Centralną Ewidencję Broni i Posiadaczy, zwaną dalej „CEBiP”.
2. CEBiP prowadzi minister właściwy do spraw wewnętrznych, w formie elektronicznej.
3. W CEBiP rejestruje się:
1) wydanie i cofnięcie pozwolenia na broń;
2) transakcje zakupu i zbycia broni objętej obowiązkiem uzyskania pozwolenia;
3) zmianę kalibru lub naboju.
4. CEBiP zawiera:
1) imię i nazwisko albo nazwę (firmę) oraz adres zamieszkania posiadacza broni;
2) numer ewidencyjny PESEL albo numer REGON posiadacza broni;

3) rodzaj pozwolenia na broń;
4) rodzaj, typ, markę i model broni;
5) numer seryjny broni;
6) kategorię broni;
7) datę produkcji broni, o ile jest znana;
8) kaliber broni i naboje dla niej odpowiednie;
9) nazwę i adres producenta broni, jeżeli została wytworzona w kraju;
10) nazwę i adres importera broni, jeżeli została wytworzona za granicą;
11) organ wydający pozwolenie na broń;
12) datę wydania pozwolenia na broń;
13) datę rejestracji broni;
14) numer Europejskiej karty broni palnej, do której wpisano dany egzemplarz broni, jeżeli taki wpis został dokonany;
15) miejsce na uwagi dodatkowe.

5. Rejestracji zdarzeń, o których mowa w ust. 3 pkt 1, dokonuje organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń, niezwłocznie po ich wystąpieniu.
6. Rejestracji zdarzeń, o których mowa w ust. 3 pkt 2 i 3, dokonuje organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń na podstawie odpowiednio dowodu przeniesienia własności broni lub zaświadczenia o zmianie kalibru lub naboju wystawionego przez koncesjonowany zakład rusznikarski, który dokonał zmiany.
7. Wykreślenia broni z CEBiP dokonuje organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń, na podstawie dowodu złomowania broni lub pozbawienia jej cech użytkowych, wystawionego przez koncesjonowany zakład rusznikarski.
8. Rejestracji zdarzeń, o których mowa w ust. 3 pkt 2 i 3, może dokonywać także koncesjonowany przedsiębiorca prowadzący działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym na podstawie ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. z 2017 r. poz. 290, z późn. zm.).
9. Dostęp do systemu CEBiP mają, poza organami właściwymi w sprawach wydawania pozwoleń na broń, sądy, prokuratura, Policja, Żandarmeria Wojskowa, Straż Graniczna, Służba Celno-Skarbowa, Służba Ochrony Państwa, Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Centralne Biuro Antykorupcyjne. Dostęp ten jest nieodpłatny.
10. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, sposób organizacji i funkcjonowania systemu CEBiP, w tym udostępniania informacji w nim gromadzonych, mając na celu zapewnienie możliwości ustalenia posiadacza egzemplarza broni, a także sprawności przekazywania informacji w tym zakresie pomiędzy organami, a przez to ścisłą kontrolę stanu posiadania broni przez obywateli.

Art. 13. 1. Obywatelską kartę broni wydaje się na wniosek osoby, wobec której nie zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 10, i która przedstawi na piśmie uzasadniony powód posiadania broni.
2. Za uzasadniony powód posiadania broni traktowane jest w szczególności:

1) członkostwo w Polskim Związku Łowieckim;
2) członkostwo w stowarzyszeniu o charakterze strzeleckim;
3) członkostwo w organizacji o charakterze proobronnym lub w bractwie kurkowym;
4) członkostwo w stowarzyszeniu, którego statutowym celem jest organizowanie rekonstrukcji historycznych;
5) członkostwo w stowarzyszeniu o charakterze kolekcjonerskim (bronioznawczym);
6) pełnienie zawodowej służby wojskowej w Siłach Zbrojnych RP lub terytorialnej służby wojskowej;
7) pełnienie służby w państwowych formacjach uzbrojonych, o których mowa w art. 2 pkt 1.

3. Uzasadnionym powodem posiadania broni jest także udokumentowane nabycie praw majątkowych do broni w drodze spadku, darowizny lub wyróżnienia.
4. Do wniosku o wydanie obywatelskiej karty broni należy dołączyć:
1) informację o wnioskodawcy z Krajowego Rejestru Karnego;
2) zaświadczenie od lekarza stwierdzające brak przeciwwskazań do wydania pozwolenia na broń, o których mowa w art. 10 pkt 5; przed wydaniem zaświadczenia lekarz może zasięgnąć opinii lekarzy specjalistów w zakresie neurologii lub psychiatrii;
3) potwierdzenie odbycia przeszkolenia w zakresie zasad bezpiecznego posługiwania się bronią.

5. Za wydanie zaświadczenia, o którym mowa w ust. 4 pkt 2, pobiera się opłatę.
6. Wymogu określonego w ust. 4 nie stosuje się do żołnierzy zawodowych i funkcjonariuszy służb, o których mowa w art. 2 pkt 1, o ile przedłożą zaświadczenie o przydzieleniu broni służbowej.
7. Przeszkolenie, o którym mowa w ust. 4 pkt 3, mogą organizować i przeprowadzać stowarzyszenia i organizacje działające w obszarze strzelectwa lub łowiectwa. Odpłatność za przeszkolenie stanowi przychód własny danego stowarzyszenia lub organizacji i nie może być wyższa niż 1/20 minimalnego wynagrodzenia za pracę. Szczegółowe wymagania dotyczące przeszkolenia oraz jego zakres i procedurę określa załącznik nr 1 do ustawy.
8. Minister właściwy do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, wzór zaświadczenia, o którym mowa w ust. 4 pkt 2, a także wysokość opłaty za jego wydanie, dbając o zachowanie finansowej dostępności zaświadczeń dla ogółu obywateli.

Art. 14. 1. Pozwolenie podstawowe wydaje się osobie:
1) wobec której nie zachodzą okoliczności wymienione w art. 10, oraz
2) która zdała egzamin dopuszczający albo posiada obywatelską kartę broni przez okres co najmniej pięciu lat, a także
3) która przedstawi na piśmie uzasadniony powód posiadania broni; przepisy art. 13 ust. 2 i 3 stosuje się.

2. Przepisu ust. 1 pkt 3 nie stosuje się do osób zatrudnionych przez podmioty posiadające pozwolenie obiektowe lub muzealne, które przedstawią zaświadczenie od pracodawcy o skierowaniu ich do pracy z bronią.
3. Pozwolenie podstawowe rozszerzone wydaje się osobie, która oprócz spełnienia wymogów określonych w ust. 1 przedstawi dodatkowo oświadczenie o odbywaniu treningów lub uczestnictwie we współzawodnictwie sportowym, w konkurencjach wymagających używania

broni, o której mowa w art. 7 ust. 1 pkt 6 lub 7, oraz potwierdzenie co najmniej 12-miesięcznego członkostwa w stowarzyszeniu o charakterze strzeleckim.
4. Do wniosku o wydanie pozwolenia na broń należy dołączyć przedstawiony na piśmie uzasadniony powód posiadania broni albo zaświadczenie od pracodawcy, o którym mowa w ust. 2, informację o wnioskodawcy z Krajowego Rejestru Karnego oraz zaświadczenie od lekarza podstawowej opieki zdrowotnej, o którym mowa w art. 13 ust. 4 pkt 2.
5. Egzamin dopuszczający organizuje i przeprowadza właściwy polski związek sportowy, Polski Związek Łowiecki lub organizacja proobronna o charakterze ogólnopolskim, której statut został uzgodniony z Ministrem Obrony Narodowej lub ministrem właściwym do spraw wewnętrznych. Egzaminatorami mogą być wyłącznie osoby, które uzyskały tytuł zawodowy trenera sportu lub instruktora sportu w specjalności strzelectwo sportowe, instruktora strzelań policyjnych lub instruktora wyszkolenia strzeleckiego. Procedurę przeprowadzania oraz warunki zaliczenia egzaminu dopuszczającego określa załącznik nr 2 do ustawy.
6. Z egzaminu dopuszczającego zwolnieni są żołnierze zawodowi Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, żołnierze Wojsk Obrony Terytorialnej oraz funkcjonariusze służb, o których mowa w art. 2 pkt 1, w tym przeniesieni do rezerwy lub którzy nabyli prawa do emerytury wojskowej lub policyjnej.
7. Egzamin dopuszczający jest odpłatny. Odpłatność za egzamin dopuszczający stanowi przychód własny organizatora egzaminu dopuszczającego.
8. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, zestaw 100 pytań egzaminacyjnych egzaminu dopuszczającego, wraz z odpowiedziami, mając na celu umożliwienie sprawdzenia znajomości zagadnień wymienionych w załączniku nr 2 do ustawy oraz uzyskanie jednolitych i obiektywnych warunków zdawania egzaminu na terenie całego kraju.
9. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, maksymalne stawki opłaty za egzamin dopuszczający, dbając o zachowanie finansowej dostępności egzaminu dla ogółu obywateli.

Art. 15. Pozwolenie obiektowe wydaje się przedsiębiorcom, podmiotom i jednostkom organizacyjnym, które:

1) uzasadnią, że broń jest im niezbędna do prowadzenia działalności gospodarczej lub statutowej; albo
2) uzyskały koncesję na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i mienia, jeżeli broń jest im niezbędna w zakresie i formach określonych w koncesji, lub organizują kursy kształcące w zawodzie pracownika ochrony, lub wykorzystują broń do wykonywania przez ich wewnętrzne służby ochrony zadań wynikających z planu ochrony, lub realizują zadania proobronne w uzgodnieniu z Ministrem Obrony Narodowej.

Art. 16. Pozwolenie muzealne wydaje się:

1) placówkom muzealnym;
2) osobie posiadającej, nieprzerwanie co najmniej 10 lat, pozwolenie podstawowe lub pozwolenie rozszerzone, która przedstawi na piśmie uzasadniony powód posiadania broni, o którym mowa w art. 13 ust. 2 pkt 5, oraz:

a) potwierdzenie dorobku publicystycznego, naukowego lub badawczego w zakresie historii rozwoju broni, albo
b) list polecający wystawiony przez dyrektora muzeum wpisanego do Państwowego Rejestru Muzeów na wniosek kustosza zbiorów broni tego muzeum.

Art. 17. 1. Na wniosek posiadacza broni organ wydający pozwolenie na broń właściwy ze względu na miejsce zamieszkania osoby lub siedzibę podmiotu wydaje Europejską kartę broni palnej, zwaną dalej „EKB".
2. EKB wydaje się na okres do 5 lat; po upływie terminu ważności EKB na wniosek posiadacza może być przedłużona na kolejny 5-letni okres.
3. W przypadku cofnięcia uprawnień do posiadania broni EKB traci ważność i podlega zwrotowi do organu, który ją wydał. W przypadku sprzedaży broni wpisanej do EKB organ, który wydał EKB, wykreśla z niej broń.
4. W EKB zamieszcza się informacje o:
1) tożsamości posiadacza broni palnej, w tym:
   a) nazwisko i imię, lub pełną nazwę (firmę) podmiotu,
   b) numer ewidencyjny PESEL albo numer REGON,
   c) adres miejsca zamieszkania lub adres siedziby podmiotu;
2) danych identyfikacyjnych broni palnej wraz ze wskazaniem kategorii broni palnej, o której mowa w art. 7;
3) okresie ważności EKB;
4) utracie broni palnej;
5) państwach członkowskich Unii Europejskiej, na których terytorium posiadanie broni palnej, określonej w EKB, jest zakazane albo możliwe na podstawie pozwolenia;
6) wymogach władz innych państw członkowskich Unii Europejskiej dotyczących zezwoleń na wwóz lub przewóz przez terytorium tych państw broni palnej wpisanej do EKB.
5. Wpisów do EKB dokonuje organ wydający pozwolenie na broń właściwy ze względu na miejsce zamieszkania osoby lub siedzibę podmiotu.
6. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór EKB, mając na celu zachowanie zgodności z prawem Unii Europejskiej dotyczącym kontroli nabywania i posiadania broni.

Art. 18. Organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń może dokonać kontroli przeprowadzania przeszkolenia, o którym mowa w art. 13 ust. 4 pkt 3, a także egzaminu o którym mowa w art. 14 ust. 1 pkt 2.

Rozdział 4
Zbywanie oraz użyczanie broni i amunicji

Art. 19. 1. Zbycie broni wymagającej uzyskania pozwolenia na broń może być dokonane tylko na rzecz osoby posiadającej odpowiednie pozwolenie, na podstawie przedłożonego pozwolenia. Umowa kupna-sprzedaży takiej broni powinna być zawarta na piśmie.

2. Zbycie amunicji podlegającej pozwoleniu na broń może być dokonane tylko na rzecz osoby posiadającej odpowiednie pozwolenie, na podstawie przedłożonego pozwolenia.
3. Zbycie broni i amunicji innych niż określone w ust 1 i 2 może być dokonane na rzecz osoby mającej ukończone 18 lat, na podstawie przedłożonego dowodu tożsamości.
4. Zbycie broni wymagającej uzyskania pozwolenia podlega zgłoszeniu do CEBiP przez obie strony transakcji w terminie 7 dni roboczych od dnia zawarcia umowy.
5. Zbycie wymiennych magazynków do broni krótkiej centralnego zapłonu dostosowanych do więcej niż 20 nabojów lub wymiennych magazynków do broni długiej centralnego zapłonu dostosowanych do więcej niż 10 nabojów może być dokonane tylko na rzecz osoby posiadającej pozwolenie podstawowe rozszerzone, muzealne lub obiektowe.

Art. 20. 1. Osoby fizyczne lub podmioty posiadające pozwolenie na broń mogą użyczać broni innym osobom lub podmiotom posiadającym pozwolenie na broń tej samej kategorii.
2. Osoby fizyczne lub podmioty posiadające pozwolenie na broń mogą użyczać amunicję innym osobom lub podmiotom posiadającym odpowiednie pozwolenie. Zwrot użyczonej amunicji nie jest traktowany jak obrót amunicją.
3. Użyczanie, o którym mowa w ust. 1 i 2, powinno odbywać się z zachowaniem pisemnej formy umowy użyczenia, z wyjątkiem sytuacji gdy przez cały okres użyczenia obie strony umowy znajdują się w tym samym miejscu.

Rozdział 5
Przenoszenie, noszenie i przechowywanie broni

Art. 21. 1. Obywatelska karta broni, pozwolenie podstawowe, pozwolenie podstawowe rozszerzone i pozwolenie muzealne, w zakresie art. 16 pkt 2, upoważniają do przenoszenia broni.
2. Do przenoszenia broni posiadanej na podstawie pozwolenia:
1) obiektowego,
2) muzealnego, w zakresie art. 16 pkt 1, poza terenem placówki muzealnej
– uprawnione są osoby posiadające pozwolenie podstawowe lub pozwolenie podstawowe rozszerzone oraz pisemne upoważnienie wydane przez właściciela broni lub kierownika podmiotu.
3. Broń przenosi się umieszczoną w odpowiednim futerale lub pudełku, zapewniającym dyskrecję przenoszenia.
4. Amunicję przenosi się w sposób zapewniający bezpieczeństwo i uniemożliwiający jej przypadkowe odpalenie w normalnych warunkach.
5. Przewożenie broni i amunicji środkami transportu publicznego, z zastrzeżeniem ust. 6, jest dopuszczalne przy zachowaniu niezbędnych środków bezpieczeństwa, pod warunkiem że broń i amunicja są zabezpieczone w sposób uniemożliwiający powstanie zagrożenia życia, zdrowia lub mienia.
6. Przewożenie broni i amunicji w kabinach pasażerskich statków powietrznych przez osoby inne niż specjalnie do tego upoważnione na podstawie odrębnych przepisów jest zakazane.

7. Zakazuje się przenoszenia broni przez osoby znajdujące się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego.

Art. 22. 1. Broń krótką kategorii B może nosić osoba posiadająca ja na podstawie pozwolenia.
2. W przypadku broni będącej własnością podmiotów, o których mowa w art. 16 pkt 2, osoba nosząca broń jest obowiązana posiadać pisemne upoważnienie wydane przez właściciela broni lub kierownika podmiotu.
3. Broń musi być noszona w ukryciu, z wyjątkiem sytuacji, o której mowa w art. 31 ust. 2, w sposób zapewniający bezpieczeństwo innych osób i mienia.
4. Broń alarmowa kategorii D może być noszona przez jej posiadacza pod warunkiem zapewnienia bezpieczeństwa innych osób i mienia; broń musi być noszona w ukryciu, z wyjątkiem sytuacji, o której mowa w art. 30 ust. 2.
5. Broń używana do wykonywania polowania może być noszona na terenie obwodu łowieckiego przez osobę posiadającą uprawnienia do wykonywania polowania, określone w ustawie z dnia 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie (Dz. U. z 2017 r. poz. 1295, z późn. zm.).
6. Zakazuje się noszenia broni przez osoby znajdujące się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, oraz w innych przypadkach niż wymienione w ust. 1–5.

Art. 23. 1. Broń i amunicję, o których mowa w art. 7 ust. 1, a także broń posiadaną na podstawie pozwolenia obiektowego, przechowuje się w magazynach broni.
2. Broń i amunicję, o których mowa w art. 7 ust. 2 i 3, przechowuje się w metalowych kasetach umocowanych trwale do podłoża lub elementu konstrukcyjnego budynku w sposób uniemożliwiający ich odłączenie bez podjęcia specjalistycznych czynności, sejfach lub w specjalistycznych szafach do przechowywania broni.
3. Wyjątkowo dopuszcza się przechowywanie broni i amunicji w inny sposób niż określone w ust. 1 i 2, pod warunkiem odpowiedniego zabezpieczenia jej przed dostępem osób postronnych, w szczególności zamkniętej w przestrzeni bagażowej pojazdu zabezpieczonego przed otwarciem go przez osoby trzecie, wyłącznie w nagłej potrzebie i w sytuacji krótkotrwałego jej przechowywania.
4. Broń, o której mowa w art. 7 ust. 4 pkt 1 i 2, oraz amunicję do niej, przechowuje się w sposób uniemożliwiający dostęp osobom postronnym.
5. Broń i amunicję w placówkach muzealnych przechowuje się w sposób określony w przepisach o muzeach.
6. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, warunki, jakie muszą spełniać magazyny broni, mając na celu skuteczne zabezpieczenie przechowywanej broni i amunicji.

Art. 24. 1. Przesyłanie broni oraz amunicji za pośrednictwem podmiotów zajmujących się przewożeniem i doręczaniem przesyłek jest zakazane z zastrzeżeniem przepisów rozdziału 7 i art. 42 ust. 4. Przepisu nie stosuje się do broni, o której mowa w art. 7 ust. 4.
2. Jednostki przewożące przesyłki pocztowe, w razie stwierdzenia przypadku naruszenia zakazu, o którym mowa w ust. 1, zatrzymują przesyłkę, zawiadamiając o tym najbliższy

organ Policji, który jest obowiązany do jej niezwłocznego protokolarnego przyjęcia do depozytu.

Art. 25. 1. Zakaz noszenia lub przenoszenia broni lub amunicji może wynikać wyłącznie z ustawy, z zastrzeżeniem art. 46.
2. Właściciel lub zarządca terenu, na którym wprowadzono zakaz noszenia lub przenoszenia broni lub amunicji jest obowiązany zapewnić możliwość nieodpłatnego zdeponowania broni i amunicji, za pokwitowaniem. Przepis art. 24 stosuje się.
3. Depozyt prowadzi osoba mająca pozwolenie podstawowe, funkcjonariusz służb, o których mowa w art. 2 ust. 1, lub osoba mająca przydzieloną broń służbową na podstawie odrębnych przepisów.

Art. 26. 1. Policja, a w stosunku do żołnierzy zawodowych Żandarmeria Wojskowa, może dokonać sprawdzenia warunków przechowywania broni i amunicji.
2. W przypadku stwierdzenia rażących nieprawidłowości w zakresie przechowywania, noszenia, przenoszenia i posługiwania się bronią i amunicją organ, który wydał pozwolenie na broń, może cofnąć pozwolenie na broń. Cofnięcie pozwolenia na broń następuje w drodze decyzji administracyjnej.
3. Osoba, której cofnięto pozwolenie na broń może się ponownie ubiegać o wydanie pozwolenia na broń nie wcześniej niż po upływie 3 lat od dnia, w którym decyzja o cofnięciu pozwolenia na broń stała się ostateczna.

Rozdział 6
Warunki używania broni

Art. 27. Broń, która jest zdolna do rażenia celów na odległość, może być używana wyłącznie na strzelnicach, z wyjątkiem użycia broni w samoobronie oraz przypadków, o których mowa w art. 29–31.

Art. 28. 1. Strzelnice, których regulamin dopuszcza do strzelań innych niż śrutowe powinny być zbudowane i zorganizowane w sposób wykluczający możliwość wydostania się poza ich obręb pocisku wystrzelonego z broni w sposób zgodny z regulaminem strzelnicy.
2. Szczegółowe zasady zachowania bezpieczeństwa na strzelnicy określa jej regulamin.
3. Zatwierdzenie regulaminu strzelnicy następuje w drodze decyzji administracyjnej wydawanej przez właściwego wójta, burmistrza lub prezydenta miasta.
4. Wzorcowy regulamin strzelnicy określa załącznik nr 3 do ustawy.

Art. 29. Osoby posiadające uprawnienia do wykonywania polowania na podstawie przepisów ustawy z dnia 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie mogą używać do polowania broni i amunicji odpowiedniej do wykonywania danego rodzaju polowania, na zasadach określonych w ustawie – Prawo Łowieckie i aktach wykonawczych do niej.

Art. 30. 1. Broń alarmowa i sygnałowa może być używana wyłącznie zgodnie z jej przeznaczeniem, pod warunkiem zachowania zasad bezpieczeństwa przy jej obsłudze.
2. Broń alarmowa i sygnałowa lub zabytkowa może być używana podczas przedsięwzięć o charakterze artystycznym oraz rekonstrukcji wydarzeń historycznych, pod warunkiem zachowania zasad bezpieczeństwa przy jej obsłudze i zapewnienia bezpieczeństwa osób postronnych.

Art. 31. 1. Pracownicy ochrony podczas wykonywania czynności zawodowych noszą broń posiadaną na podstawie pozwolenia obiektowego, pod warunkiem posiadania pozwolenia podstawowego lub pozwolenia podstawowego rozszerzonego; pracownik umundurowany nie musi nosić broni w ukryciu.
2. Umundurowani pracownicy ochrony podczas wykonywania czynności związanych z konwojowaniem transportów środków pieniężnych oraz podczas pełnienia funkcji zabezpieczania obiektów należących do wojska używają broni posiadanej na podstawie pozwolenia obiektowego, o której mowa w art. 7 ust. 1 pkt 2, pod warunkiem posiadania pozwolenia podstawowego lub pozwolenia podstawowego rozszerzonego; broń nie musi być noszona w ukryciu.

Rozdział 7
Przewóz broni przez granice

Art. 32. 1. Przywóz broni lub amunicji wymagającej posiadania pozwolenia na broń z zagranicy przez obywateli polskich na własne potrzeby wymaga uprzedniego wydania zaświadczenia przez właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej, z zastrzeżeniem art. 35.
2. Osoby, o których mowa w ust. 1, przekraczając granicę, są obowiązane do pisemnego zgłoszenia właściwemu organowi celnemu przywozu broni lub amunicji. Organ ten niezwłocznie przekazuje informacje zawarte w zgłoszeniu organowi wydającemu pozwolenie na broń właściwemu ze względu na miejsce zamieszkania osoby.
3. Jeżeli osoby, o których mowa w ust. 1, nie posiadają pozwolenia na broń, są obowiązane niezwłocznie złożyć przywożoną broń lub amunicję do depozytu organu celnego, o którym mowa w ust. 2, a także, w terminie 14 dni od dnia przywozu broni na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, wystąpić do organu wydającego pozwolenie na broń właściwego ze względu na miejsce zamieszkania osoby z wnioskiem o wydanie pozwolenia na broń.
4. Koszty związane z deponowaniem broni lub amunicji w przypadku, o którym mowa w ust. 3, ponosi osoba składająca broń lub amunicję do depozytu. W przypadku nieuzyskania pozwolenia na broń osoba składająca broń lub amunicję do depozytu ma obowiązek zbyć ją na rzecz osoby lub podmiotu posiadających odpowiednie pozwolenie, albo przekazać je do złomowania.
5. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych, określi, w drodze rozporządzenia, tryb przekazywania informacji oraz wzór zgłoszenia, o których mowa w ust. 2, mając na celu zapewnienie skutecznej kontroli przepływu broni i amunicji przez granice.

Art. 33. Wywóz broni lub amunicji za granicę przez obywateli polskich wymaga zgody organu właściwego w sprawach wydawania pozwoleń na broń.

Art. 34. W stosunku do obywateli polskich wywożących broń lub amunicję przez granice do państw członkowskich Unii Europejskiej nie stosuje się przepisów art. 32, jeżeli broń, której przewóz dotyczy, jest wpisana do EKB.

Art. 35. 1. Osobom deklarującym zamiar zakupu broni palnej w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń poświadcza, na ich wniosek, uprzednią zgodę przewozową, w terminie nie dłuższym niż 5 dni od dnia jej wpływu do właściwego organu.
2. Uprzednia zgoda przewozowa stanowi dokument urzędowy wystawiany przez nabywcę broni palnej w państwie docelowym transakcji na każdorazowe przemieszczenie broni palnej, poświadczony przez właściwe władze tego państwa, zaświadczający o wiarygodności nabywcy oraz o objęciu kontrolą tej transakcji.
3. Uprzednia zgoda przewozowa powinna zawierać w szczególności:
1) wskazanie państwa początkowego i docelowego transakcji;
2) nazwę (firmę) lub imię i nazwisko zbywcy i nabywcy broni palnej;
3) siedzibę i adres lub adres miejsca zamieszkania zbywcy i nabywcy broni palnej;
4) adres, na który broń palna ma być dostarczona;
5) dane techniczne pozwalające na jednoznaczną identyfikację broni palnej;
6) liczbę sztuk broni palnej;
7) sposób przewozu broni palnej;
8) datę rozpoczęcia i przewidywaną datę zakończenia przewozu broni palnej.
4. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór uprzedniej zgody przewozowej, z uwzględnieniem danych, o których mowa w ust. 3, mając na celu uzyskanie zgodności z przepisami Unii Europejskiej.

Art. 36. 1. Przewóz broni i amunicji przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej może nastąpić na podstawie zaświadczenia wydanego przez właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej.
2. Minister właściwy do spraw zagranicznych określi, w drodze rozporządzenia, tryb wydawania zaświadczenia, o którym mowa w ust. 1, oraz warunki jego wydawania, w celu zapewnienia zgodności z przepisami krajowymi.

Art. 37. 1. Osoby mające miejsce zamieszkania w państwach członkowskich Unii Europejskiej mogą na podstawie EKB przywozić na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz wywozić z tego terytorium broń oraz amunicję, jeżeli celem podróży jest udział w polowaniu, rekonstrukcji historycznej albo w zawodach sportowych, potwierdzony zaproszeniem, zgłoszeniem udziału, lub w inny podobny sposób.
2. Przewóz broni i amunicji, o którym mowa w ust. 1, jest możliwy pod warunkiem, że:
1) broń przewożona w celach łowieckich albo rekonstrukcji historycznej należy do kategorii C;

2) broń przewożona w celach sportowych należy do kategorii C lub B; dopuszcza się także przewóz w tych celach broni należącej do kategorii A, o której mowa w art. 7 ust. 1 pkt 6 i 7.

Rozdział 8
Posiadanie i przewóz broni przez cudzoziemców

Art. 38. 1. Członkowie misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych oraz osoby zrównane z nimi na podstawie porozumień międzynarodowych mogą posiadać broń i amunicję na podstawie porozumień międzynarodowych lub na zasadzie wzajemności.
2. Cudzoziemcom, o których mowa w ust. 1, organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń wydaje terminowe pozwolenie na broń na okres pełnienia przez te osoby funkcji w misjach dyplomatycznych i urzędach konsularnych w Rzeczypospolitej Polskiej.
3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zagranicznych, określi, w drodze rozporządzenia, tryb i warunki wydawania terminowych pozwoleń na broń cudzoziemcom, o których mowa w ust. 1, z uwzględnieniem wymogu przedstawienia dokumentu o charakterze pozwolenia na broń, wydanego cudzoziemcowi przez właściwy organ państwa, którego jest obywatelem, mając na celu zgodność procedury z porozumieniami międzynarodowymi obowiązującymi Rzeczpospolitą Polską.

Art. 39. Cudzoziemcy niewymienieni w art. 38 mogą posiadać broń i amunicję, jeżeli są one niezbędne do wykonywania czynności związanych z ochroną poczty dyplomatycznej, misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych państw obcych, przedstawicielstw organizacji międzynarodowych, członków oficjalnych delegacji zagranicznych, a także do innych celów wynikających z zawartych porozumień międzynarodowych lub z zasady wzajemności, z uwzględnieniem przepisu art. 38 ust. 2 i przepisów wydanych na podstawie art. 38 ust. 3.

Art. 40. 1. Przywóz broni i amunicji z zagranicy oraz jej wywóz za granicę przez cudzoziemców, o których mowa w art. 38 i art. 39, wymaga uprzedniego wydania zaświadczenia o wyrażeniu zgody przez właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej. Zaświadczenie zastępuje pozwolenie na broń na okres do 30 dni od daty przywozu broni i amunicji.
2. Jeżeli upłynął termin ważności zgody, o którym mowa w ust. 1, broń i amunicja podlegają niezwłocznemu złożeniu do depozytu organu Policji właściwego ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca.
3. W szczególnie uzasadnionych przypadkach organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń może wydać cudzoziemcowi zaświadczenie zastępujące pozwolenie na broń oraz uprawniające do wywozu broni i amunicji, określając termin ważności tego zaświadczenia nie dłuższy niż 30 dni.
4. Jeżeli cudzoziemcy, o których mowa w art. 38 i art. 39, nie spełniają warunków określonych w ust. 1–3, broń i amunicja podlegają zatrzymaniu przez właściwy organ Straży

Granicznej lub organ celny i protokolarnemu przekazaniu organowi Policji właściwemu ze względu na miejsce przekraczania granicy przez tych cudzoziemców.

Art. 41. 1. Cudzoziemcy przybywający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu wzięcia udziału w polowaniu mogą przywozić i wywozić broń oraz amunicję do niej, jeżeli broń i amunicja jest odpowiednia do wykonywania polowania według przepisów ustawy z dnia 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie.
2. Cudzoziemcy przybywający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu wzięcia udziału w imprezach sportowych, których regulamin wymaga użycia broni, lub w przygotowaniach do takich imprez mogą przywozić i wywozić broń oraz amunicję do niej, jeżeli broń i amunicja odpowiada kryteriom określonym w zaproszeniu na daną imprezę sportową.
3. Przywóz oraz wywóz broni i amunicji przez cudzoziemców, o których mowa w ust. 1 i 2, odbywa się na podstawie zaświadczenia wydanego przez właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej, które zastępuje pozwolenie na broń na okres do 30 dni od dnia przywozu broni i amunicji.
4. Zaświadczenie, o którym mowa w ust. 3, uprawnia cudzoziemców do nabycia amunicji do broni określonej w tym zaświadczeniu.
5. Jeżeli upłynął termin ważności zaświadczenia, o którym mowa w ust. 3, broń i amunicja podlegają niezwłocznemu złożeniu do depozytu organu Policji właściwego ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca.
6. W szczególnie uzasadnionych przypadkach organ wydający pozwolenie na broń właściwy ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca może wydać cudzoziemcowi zaświadczenie zastępujące pozwolenie na broń oraz uprawniające do wywozu broni i amunicji, określając termin ważności tego zaświadczenia nie dłuższy niż 30 dni. Przepis ust. 4 stosuje się odpowiednio.
7. Jeżeli cudzoziemcy, o których mowa w ust. 1 i 2, nie spełniają warunków określonych w ust. 1–3, 5 i 6, broń i amunicja podlegają zatrzymaniu przez właściwy organ Straży Granicznej lub organ celny i protokolarnemu przekazaniu organowi Policji właściwemu ze względu na miejsce przekraczania granicy przez tych cudzoziemców.
8. Cudzoziemiec może zbyć przywiezioną broń zgodnie z zasadami, o których mowa w art. 18.
9. Cudzoziemców posiadających broń i amunicję obowiązują zasady przenoszenia, przechowywania i używania broni, o których mowa rozdziale 5 i 6.
10. Przepisy ust. 1–9 stosuje się odpowiednio do obywateli polskich mających miejsce stałego pobytu za granicą.

Art. 42. 1. Cudzoziemcy niewymienieni w art. 38, posiadający upoważnienie władz swojego państwa do nabycia danego rodzaju oraz liczby egzemplarzy broni, poświadczone przez właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej, mogą nabywać broń na podstawie zaświadczenia wydanego przez organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń.
2. Na wniosek cudzoziemca posiadającego dokumenty, o których mowa w ust. 1, organ wydający pozwolenie na broń właściwy ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca wydaje

zaświadczenie uprawniające do nabycia określonego rodzaju oraz liczby egzemplarzy broni.
3. Do wniosku, o którym mowa w ust. 2, należy dołączyć następujące informacje:
1) nazwę i adres firmy lub imię, nazwisko i adres zamieszkania osoby sprzedającej lub przekazującej broń;
2) kategorię, rodzaj, typ, markę, kaliber i numery seryjne broni;
3) liczbę sztuk broni palnej przeznaczonej do wysyłki lub transportu;
4) adres, na który broń ma być wysłana lub transportowana;
5) środek transferu i miejsce nadania przesyłki;
6) datę wysyłki i przewidywaną datę przybycia przesyłki.
4. Niezwłocznie po nabyciu broni, nie później niż w terminie 5 dni, cudzoziemiec jest obowiązany odesłać broń na adres, o którym mowa w ust. 3 pkt 4.
5. Niezwłocznie po wydaniu zaświadczenia, o którym mowa w ust. 1, organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń, informuje właściwy organ celny o przesyłce z bronią. Właściwy organ celny niezwłocznie zawiadamia o fakcie wywozu broni nabytej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez cudzoziemca organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń.
6. Organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń niezwłocznie zawiadamia właściwe władze państwa, które wydało cudzoziemcowi upoważnienie, o którym mowa w ust. 1, o nabyciu broni przez cudzoziemca i jej wywozie.
7. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, tryb przekazywania informacji, o których mowa w ust. 5 i 6, mając na celu zapewnienie skutecznej kontroli przepływu broni i amunicji przez granice.

Art. 43. 1. Cudzoziemcy będący obywatelami innych niż Rzeczpospolita Polska państw członkowskich Unii Europejskiej mogą nabywać i wywozić z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej broń palną na podstawie zgody przewozowej, poświadczonej przez organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń według miejsca nabycia broni palnej.
2. Zgoda przewozowa powinna zawierać w szczególności:
1) wskazanie państwa początkowego i docelowego transakcji;
2) nazwę (firmę) lub imię i nazwisko zbywcy i nabywcy broni palnej;
3) siedzibę i adres lub adres miejsca zamieszkania zbywcy i nabywcy broni palnej;
4) adres, na który broń palna ma być dostarczona;
5) dane techniczne pozwalające na jednoznaczną identyfikację broni palnej;
6) liczbę sztuk broni palnej;
7) sposób przewozu broni palnej;
8) datę rozpoczęcia i przewidywaną datę zakończenia przewozu broni palnej;
9) wskazanie uprzedniej zgody przewozowej wydanej przez właściwe władze państwa docelowego transakcji.
3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór zgody przewozowej, uwzględniający w szczególności elementy umożliwiające jednoznaczną identyfikację broni palnej i stron transakcji oraz miejsca przeznaczone na dokonywanie wpisów poświadczających legalność transakcji.

Rozdział 9
Przepisy porządkowe i karne

Art. 44. Posiadacz broni w przypadku jej utraty jest obowiązany niezwłocznie, nie później niż w ciągu 24 godzin od chwili stwierdzenia utraty broni, zawiadomić o tym Policję.

Art. 45. Osoba posiadająca pozwolenie na broń w razie zmiany miejsca zamieszkania jest obowiązana zawiadomić o tym fakcie pisemnie, w terminie 14 dni od daty zmiany miejsca zamieszkania, organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń według nowego miejsca zamieszkania osoby.

Art. 46. 1. Jeżeli interes bezpieczeństwa państwa lub porządek publiczny tego wymagają, minister właściwy do spraw wewnętrznych może wprowadzić, w drodze rozporządzenia, na obszarze całego kraju lub na określonych obszarach, zakaz przenoszenia wszelkiego rodzaju broni lub niektórych jej rodzajów na czas określony, nie dłuższy niż 90 dni.
2. Zakaz, o którym mowa w ust. 1, może dotyczyć wszystkich osób posiadających broń zgodnie z przepisami ustawy, albo może być wydany z wyłączeniem podmiotów dysponujących bronią na podstawie pozwolenia obiektowego.

Art. 47. 1. Organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń według miejsca zamieszkania osoby, z chwilą zaistnienia okoliczności, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 2–6, cofa osobie, której dotyczą te okoliczności, pozwolenie na broni.
2. Prokurator, sąd albo lekarz który zdiagnozował u posiadacza pozwolenia na broń stan chorobowy, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 5, są obowiązani, każdy w zakresie swojej właściwości, niezwłocznie powiadomić organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń o zaistnieniu okoliczności, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 2–5.
3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości oraz ministrem właściwym do spraw zdrowia, określi, w drodze rozporządzenia, tryb oraz sposób powiadamiania, o którym mowa w ust. 2, mając na celu zapewnienie należytej kontroli posiadaczy broni, przy jednoczesnym zachowaniu poufności ich danych osobowych.
4. W przypadku stwierdzenia używania przez posiadacza pozwolenia podstawowego załadowanych i podpiętych do samopowtarzalnej broni centralnego zapłonu, przeznaczonych do niej:

1) magazynków wymiennych dostosowanych do więcej niż 20 nabojów właściwych dla danej broni – do broni krótkiej, lub
2) magazynków wymiennych dostosowanych do więcej niż 10 nabojów właściwych dla danej broni – do broni długiej

organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń ze względu na miejsce zamieszkania osoby może cofnąć tej osobie pozwolenie na broń kategorii B.
5. Cofnięcie pozwolenia na broń następuje w drodze decyzji administracyjnej.
Art. 48. Organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń według adresu siedziby podmiotu, któremu wydano pozwolenie obiektowe lub muzealne, cofa to pozwolenia z chwilą ustania okoliczności, które były podstawą wydania pozwolenia.

Art. 49. 1. Pozbawianie broni cech użytkowych może być dokonane wyłącznie przez osoby wykonujące działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania broni lub usługi rusznikarskie zgodnie z ustawą z dnia 13 sierpnia 2019 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, w zgodzie ze sztuką rusznikarską i wyłącznie w taki sposób, aby skutecznie uniemożliwić odtworzenie przerobionych części broni.
2. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, zasady pozbawiania broni cech użytkowych, mając na celu uzyskanie zgodności z przepisami Unii Europejskiej.

Art. 50. 1. Kto:
1) przenosi broń lub amunicję z naruszeniem zasad określonych w art. 21;
2) nosi broń z naruszeniem zasad określonych w art. 22;
3) przechowuje broń lub amunicję z naruszeniem zasad określonych w art. 23;
4) przesyła broń lub amunicję z naruszeniem zasad określonych w art. 24;
5) używa broni niezgodnie z zasadami określonymi w rozdziale 6;
6) przewozi broń przez granice z naruszeniem przepisów rozdziału 7 i art. 41;
7) nie zachowuje terminów, o których mowa w art. 44 i 45

podlega karze grzywny.
2. W sprawach o wykroczenia, o których mowa w ust. 1, można ponadto orzec cofnięcie pozwolenia na broń na okres od roku do lat trzech. W przypadku ponownego ubiegania się o pozwolenie na broń wymagane jest powtórzenie procedury uzyskiwania pozwolenia, o której mowa odpowiednio w art. 13–15.

Art. 51. W sprawach o przestępstwo, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 2, sąd albo prokurator może, po wszczęciu postępowania, zdecydować o czasowym zawieszeniu pozwolenia na broń, określając czas trwania zawieszenia. W takim wypadku właściciel broni lub amunicji jest obowiązany zdać je do depozytu albo zbyć, zależnie od decyzji sądu albo prokuratora. Koszty depozytu stanowią koszty postępowania przygotowawczego. Sąd albo prokurator może zarządzić przymusowe odebranie broni lub amunicji.

Rozdział 10
Zmiany w przepisach obowiązujących, przepisy przejściowe i końcowe

Art. 52. W ustawie z dnia 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie (Dz. U. z 2018 r. poz. 2033, z późn. zm.) w art. 42 w ust. 2 pkt 2 otrzymuje następujące brzmienie:

„2) pozwolenie na broń wydane na podstawie ustawy z dnia ... o broni i amunicji (Dz. U. poz. ...) lub inny dokument uprawniający do jej posiadania, jeżeli wykonuje polowanie za pomocą broni przeznaczonej do celów łowieckich;”.

Art. 53. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o strażach gminnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1795) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 15 otrzymuje brzmienie:

„Art. 15. 1. Straży, do wykonywania zadań określonych w art. 11 ust. 1 pkt 5 i 9, może być wydane pozwolenie obiektowe, na zasadach określonych w ustawie z dnia … o broni i amunicji (Dz. U. poz. …), na broń palną oraz na przedmioty przeznaczone do obezwładniania osób za pomocą energii elektrycznej, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 13 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej (Dz. U. z 2017 r. poz. 1120, z późn. zm.), o średniej wartości prądu w obwodzie przekraczającej 10 mA.

2. Straże, po uzyskaniu pozwolenia obiektowego, mogą nabywać broń i amunicję od podmiotów uprawnionych do obrotu bronią.”;

2) w art. 16 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W zakresie zasad dopuszczenia strażnika do posiadania broni palnej i przedmiotów przeznaczonych do obezwładniania osób za pomocą energii elektrycznej stosuje się odpowiednio art. 22 ust. 2–7 i art. 32 ustawy z dnia … o broni i amunicji.”.

Art. 54. W ustawie z dnia 13 sierpnia 2019 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. z 2020 r. poz. 1545, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3 w ust. 1:

1) w pkt 1 lit e skreśla się wyrazy „łuski amunicji artyleryjskiej”;

2) dodaje się pkt 4a w brzmieniu:

„4a) odrębne istotne części – oznaczają istotne części broni palnej przeznaczone do wprowadzenia do obrotu oddzielnie od broni palnej;”

2) w art. 4 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. broni zabytkowej, to jest broni palnej wytworzonej przed 1900 r., oraz replik takiej broni, o ile są bronią rozdzielnego ładowania lub jednostrzałową;”

3) w art. 14 ust. 1 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Osobie badanej przysługuje odwołanie od orzeczenia lekarskiego lub orzeczenia psychologicznego.”;

4) w art. 24 ust. 3 uchyla się pkt 2;

5) w art. 44 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„Odrębne istotne części oznakowuje się w sposób wskazany w ust. 2, a w przypadku gdy rozmiar istotnej części nie pozwala na umieszczenie na niej pełnego oznakowania, oznakowuje się ją co najmniej numerem seryjnym lub kodem alfanumerycznym albo cyfrowym.”;

6) w art. 56:

1) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wprowadza się wyłącznie broń, w tym strzelecką broń palną i odrębne istotne części, oznakowaną zgodnie z art. 44.”;

2) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Importowaną broń palną, w tym strzelecką broń palną i odrębne istotne części, na których nie umieszczono niepowtarzalnego, czytelnego i trwałego oznakowania odpowiadającego oznakowaniu, o którym mowa w art. 44, oznakowuje się lub

uzupełnia oznakowanie przed ich wprowadzeniem do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, niezwłocznie po przywozie do Unii Europejskiej.”;

7) w art. 61:

1) w ust. 3:

a) zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„3. Broń, w tym strzelecką broń palną i odrębne istotne części, sprzedaje się:”;

b) pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) posiadaczom pozwolenia na broń – zgodnie z zakresem pozwolenia;”;

2) w ust. 4 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) posiadaczom pozwolenia na broń; w przypadku podmiotów, o których mowa w art. 16 i 17 do odbioru amunicji może zostać upoważniona wyłącznie osoba zatrudniona w danym podmiocie, posiadającą pozwolenie na broń;”;

3) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6) Proch bezdymny i spłonki sprzedaje się posiadaczom pozwolenia na broń podstawowego lub podstawowego rozszerzonego.”;

8) w art. 63 w ust. 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) strzeleckiej broni palnej lub istotnych części osobom fizycznym, przedsiębiorcom albo innym podmiotom wymienionym w art. 61 ust. 3 pkt 1–4 i 6 w przypadku określonym w art. 119 ust. 1 – właściwego komendanta powiatowego Policji, który wydał pozwolenie na broń”;

9) w art. 68 w ust. 2 pkt 4 otrzymują brzmienie:

„4) osobom posiadającym pozwolenie na dany rodzaj broni – broni wraz z amunicją do prób i testów konsumenckich.”;

10) w art. 102 w ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) rejestru pozwoleń na broń;”;

11) art. 105 otrzymuje brzmienie:

„Art. 105. Przedsiębiorca, o którym mowa w art. 104, uzyskuje przez SRB dostęp do rejestru pozwoleń na broń wydanych na podstawie art. 11 ustawy z dnia … o broni i amunicji (Dz. U. poz. …), rejestru świadectw pozbawienia strzeleckiej broni palnej cech użytkowych oraz rejestru koncesji udzielonych na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania lub obrotu strzelecką bronią palną.”;

12) w art. 107 w ust. 1 w pkt 4 skreśla się wyrazy „oraz zaświadczeń uprawniających do nabycia broni”;

13) w art. 108 skreśla się wyrazy „oraz zaświadczeń uprawniających do nabycia broni”;

14) w art. 109:

1) w ust. 6 skreśla się wyrazy „oraz zaświadczeń uprawniających do nabycia broni”;

2) w ust. 7 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) dane z rejestru pozwoleń na broń, w tym informację o rodzaju wydanego pozwolenia albo dane z innego dokumentu uprawniającego do nabycia broni;”;

3) w ust. 9 skreśla się wyrazy „oraz zaświadczeń uprawniających do nabycia broni”;

15) w art. 111 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Do rejestru pozwoleń na broń organy właściwe do wydawania pozwoleń na broń wprowadzają:

1) datę wydania pozwolenia na broń;

2) dane posiadacza pozwolenia: imię i nazwisko, adres miejsca stałego pobytu, numer PESEL, a jeśli nie został nadany – nazwę, serię i numer dokumentu potwierdzającego tożsamość oraz oznaczenie organu, który wydał dokument, i datę wydania tego dokumentu albo nazwę i adres siedziby podmiotu niebędącego osobą fizyczną;

3) rodzaj pozwolenia na broń.

16) w art. 115 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Dane w rejestrze koncesji udzielonych w zakresie wytwarzania lub obrotu strzelecką bronią palną przechowuje się przez okres 30 lat od dnia wygaśnięcia lub cofnięcia koncesji, a dane w rejestrze pozwoleń na broń – przez okres 30 lat od dnia cofnięcia pozwolenia. Po upływie tego okresu organ koncesyjny usuwa dane z SRB.”;

17) w art. 121 w pkt 1 lit. b otrzymuje brzmienie:

„b) odczytu informacji z rejestru pozwoleń na broń,”;

18) załącznik do ustawy otrzymuje brzmienie:

„KATEGORIE I PODKATEGORIE STRZELECKIEJ BRONI PALNEJ I AMUNICJI DO STRZELECKIEJ BRONI PALNEJ

Do celów niniejszego załącznika określenie:

1) „krótka strzelecka broń palna” oznacza strzelecką broń palną z lufą, której długość nie przekracza 30 centymetrów lub której całkowita długość nie przekracza 60 centymetrów;
2) „długa strzelecka broń palna” oznacza każdą strzelecką broń palną inną niż krótka strzelecka broń palna;
3) „samoczynna strzelecka broń palna” oznacza strzelecką broń palną, która ładuje się automatycznie po każdorazowym wystrzeleniu naboju i która może wystrzelić więcej niż jeden nabój przy jednym uruchomieniu urządzenia spustowego;
4) „samopowtarzalna strzelecka broń palna” oznacza strzelecką broń palną, która ładuje się automatycznie po każdorazowym wystrzeleniu naboju i która może wystrzelić tylko jeden nabój przy jednym naciśnięciu spustu;
5) „powtarzalna strzelecka broń palna” oznacza strzelecką broń palną, która po wystrzeleniu naboju może zostać ponownie przeładowana ręcznie z magazynka lub bębna nabojowego;
6) „jednostrzałowa strzelecka broń palna” oznacza strzelecką broń palną bez magazynka, która musi być każdorazowo ręcznie załadowana przed strzałem;
7) „amunicja z pociskami penetrującymi” oznacza amunicję do użytku wojskowego z pociskami płaszczowymi o zwiększonej penetracji, zawierającymi rdzeń penetrujący wykonany z materiału o twardości większej niż 50 HRC wg skali twardości Rockwella;
8) „amunicja z pociskami wybuchającymi” oznacza amunicję do użytku wojskowego z pociskami zawierającymi ładunek eksplodujący przy uderzeniu;
9) „amunicja z pociskami zapalającymi” oznacza amunicję do użytku wojskowego z pociskami zawierającymi mieszaninę chemiczną, która ulega zapaleniu przy kontakcie z powietrzem lub przy uderzeniu.
10) „amunicja z pociskami rozprężnymi” oznacza amunicję do broni krótkiej, zaprojektowaną tak, aby ulegała fragmentacji po trafieniu w cel;

11) broń bocznego zapłonu oznacza strzelecką broń palną, do której stosuje się naboje systemu Floberta z masą inicjującą zawalcowaną w przetłoczeniu dennej części łuski, oraz naboje systemu Lefaucheux z zapłonem sztyftowym;
12) broń centralnego zapłonu oznacza strzelecką broń palną inną niż broń bocznego zapłonu.

Kategoria A

1. Wojskowe pociski wybuchowe i granatniki.
2. Samoczynna strzelecka broń palna.
3. Strzelecka broń palna ukryta pod postacią innego przedmiotu.
4. Amunicja z pociskami penetrującymi, wybuchowymi lub zapalającymi oraz pociski dla takiej amunicji.
5. Amunicja do pistoletów i rewolwerów z pociskami rozprężnymi oraz pociski dla takiej amunicji, z wyjątkiem amunicji stosowanej do celów myśliwskich lub sportowych, dla osób uprawnionych do korzystania z niej.
6. Samoczynna strzelecka broń palna, która została przerobiona na samopowtarzalną strzelecką broń palną.
7. Każdy z poniższych rodzajów samopowtarzalnej strzeleckiej broni palnej centralnego zapłonu:
   1) krótka strzelecka broń palna, pozwalająca na wystrzeliwanie ponad 21 nabojów bez przeładowania, jeżeli mechanizm ładujący o pojemności przekraczającej 20 nabojów stanowi część tej broni lub jeżeli odłączalny mechanizm ładujący o pojemności przekraczającej 20 nabojów jest do niej wprowadzony;
   2) długa strzelecka broń palna, pozwalająca na wystrzeliwanie ponad 11 nabojów bez przeładowania, jeżeli mechanizm ładujący o pojemności przekraczającej 10 nabojów stanowi część tej broni lub jeżeli odłączalny mechanizm ładujący o pojemności przekraczającej 10 nabojów jest do niej wprowadzony.
8. Samopowtarzalna długa strzelecka broń palna (strzelecka broń palna, która jest pierwotnie przeznaczona do strzelania z ramienia), którą można zmniejszyć do długości mniejszej niż 60 cm bez utraty funkcjonalności dzięki zastosowaniu kolby składanej lub teleskopowej lub kolby, którą można usunąć bez użycia narzędzi.
9. Każda strzelecka broń palna sklasyfikowana w niniejszej kategorii, która została przerobiona na broń do strzelania ślepymi nabojami, wystrzeliwania substancji drażniących, innych substancji aktywnych lub nabojów pirotechnicznych albo na broń salutacyjną lub akustyczną.

Kategoria B

1. Krótka strzelecka broń palna powtarzalna.
2. Krótka strzelecka broń palna jednostrzałowa centralnego zapłonu.
3. Krótka strzelecka broń palna jednostrzałowa bocznego zapłonu, której całkowita długość nie przekracza 28 cm.
4. Samopowtarzalna długa strzelecka broń palna, której mechanizm ładujący i komora mogą łącznie pomieścić więcej niż 3 naboje w przypadku strzeleckiej

broni palnej bocznego zapłonu, a ponad 3, lecz mniej niż 12 nabojów w przypadku strzeleckiej broni palnej centralnego zapłonu.

5. Samopowtarzalna krótka strzelecka broń palna inna niż broń kategorii A wymieniona w pkt 7 ppkt 1.
6. Samopowtarzalna długa strzelecka broń palna kategorii A wymieniona w pkt 7 ppkt 2, której mechanizm ładujący i komora nie mogą razem pomieścić więcej niż 3 naboje, w przypadku gdy mechanizm ładujący jest odłączalny lub w przypadku gdy nie jest pewne, czy broni tej nie można przerobić za pomocą zwykłych narzędzi na broń, której mechanizm ładujący i komora mogą pomieścić łącznie więcej niż 3 naboje.
7. Powtarzalna i samopowtarzalna strzelecka długa broń palna z lufą o gładkim przewodzie, w której długość lufy nie przekracza 60 cm.
8. Każda strzelecka broń palna sklasyfikowana w niniejszej kategorii po przerobieniu jej na broń do strzelania ślepymi nabojami, wystrzeliwania substancji drażniących, innych substancji aktywnych lub nabojów pirotechnicznych albo na broń salutacyjną lub akustyczną.
9. Samopowtarzalna strzelecka broń palna do użytku cywilnego, która jest podobna do broni z mechanizmami automatycznymi (samoczynnej) inna niż broń kategorii A wymieniona w pkt 6, 7 lub 8.

Kategoria C

1. Powtarzalna długa strzelecka broń palna inna niż broń kategorii B wymieniona w pkt 7.
2. Długa strzelecka broń palna jednostrzałowa z lufą bruzdowaną.
3. Samopowtarzalna długa strzelecka broń palna inna niż kategorii A lub B.
4. Jednostrzałowa krótka strzelecka broń palna bocznego zapłonu, której całkowita długość przekracza 28 cm.
5. Każda strzelecka broń palna sklasyfikowana w niniejszej kategorii po przerobieniu jej na broń do strzelania ślepymi nabojami, wystrzeliwania substancji drażniących, innych substancji aktywnych lub nabojów pirotechnicznych albo na broń salutacyjną lub akustyczną.
6. Strzelecka broń palna kategorii A, B i C, która została pozbawiona cech użytkowych zgodnie z ustawą.
7. Jednostrzałowa długa strzelecka broń palna z lufą o gładkim przewodzie, wprowadzana do obrotu od dnia 14 września 2018 r.”.

Art. 55. W ustawie z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2019 r. poz. 58, z późn. zm.) w art. 66:

1) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Na wniosek wojewódzkiego inspektora może zostać wydane pozwolenie obiektowe, na zasadach określonych w art. 8 pkt 5 oraz art. 16 ustawy z dnia … o broni i amunicji (Dz. U. poz. …).

3. Do inspektorów w zakresie posiadania broni i amunicji stosuje się odpowiednio art. 22 ust. 2–7 oraz art. 32 ustawy z dnia … o broni i amunicji.”.

2) ust. 4 uchyla się.

Art. 56. W ustawie z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2018 r. poz. 1614) w art. 110:

1) ust. 1–5 otrzymują brzmienie:

„1. Funkcjonariusz Straży Parku może być wyposażony w broń centralnego zapłonu krótką lub długą, a pracownik Służby Parku w broń długą centralnego zapłonu.

2. Na wniosek dyrektora parku narodowego może zostać wydane pozwolenie obiektowe, na zasadach określonych w art. 8 pkt 5 oraz art. 16 ustawy z dnia … o broni i amunicji (Dz. U. poz. …).

3. Do funkcjonariuszy Straży Parku w zakresie posiadania broni i amunicji stosuje się odpowiednio art. 14-15, art. 22 ust. 2–7 oraz art. 32 ustawy z dnia … o broni i amunicji.

4. Dyrektor parku narodowego może przydzielić funkcjonariuszowi Straży Parku broń wraz z amunicją.

5. Decyzję o wyposażeniu funkcjonariusza Straży Parku w broń krótką lub długą na czas pełnienia służby podejmuje każdorazowo Komendant Straży Parku.”.

2) ust. 6 uchyla się;

3) w ust. 8 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje następujące brzmienie:

„Funkcjonariusz Straży Parku ma prawo użyć broni w następujących przypadkach:”;

4) w ust. 12 występujące dwukrotnie wyrazy „broni bojowej oraz broni myśliwskiej” zastępuje się wyrazem „broni”;

5) w ust. 13 skreśla się wyraz „myśliwską”.

Art. 57. W ustawie z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych (Dz. U. z 2019 r. poz. 2171, z późn. zm.) w art. 59 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Kto wnosi lub posiada na imprezie masowej broń w rozumieniu ustawy z dnia … o broni i amunicji (Dz. U. poz. …), z wyłączeniem imprez masowych o charakterze strzeleckim, lub wyroby pirotechniczne, materiały pożarowo niebezpieczne, inne niebezpieczne przedmioty lub materiały wybuchowe, podlega grzywnie nie mniejszej niż 180 stawek dziennych, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.”.

Art. 58. 1. Osoby, które weszły w posiadanie broni lub amunicji w związku ze swoim udziałem w walce o suwerenność i niepodległość Polski, jeżeli w wyniku tego udziału nabyły uprawnienia kombatanckie w rozumieniu ustawy z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego (Dz. U. z 2018 r. poz. 276, z późn. zm.) uzyskują prawo do posiadania tej broni i pozwolenie podstawowe. W stosunku do tych osób nie stosuje się wymogu zdania egzaminu, o którym mowa w art. 14.

2. Warunkiem uzyskania prawa, o którym jest mowa w ust. 1, jest, aby wobec osoby wymienionej w ust. 1 nie zachodziły okoliczności, o których mowa w art. 10, oraz złożenie wniosku o wydanie pozwolenia na broń. Przepisy art. 13 ust. 4 pkt 1 i 2 stosuje się.

3. W razie śmierci osoby, o której mowa w ust. 1, przepisy ust. 1 i 2 stosuje się także do osób jej najbliższych w rozumieniu art. 115 § 11 Kodeksu karnego.

4. Przepisów ust. 1–3 nie stosuje się do osób, które dopuściły się któregokolwiek z czynów określonych w art. 21 ust. 2 ustawy z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego, z zastrzeżeniem ust. 3 tej ustawy.

Art. 59. 1. Wydane do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy karty rejestracyjne na broń pneumatyczną z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stają się obywatelskimi kartami broni w rozumieniu niniejszej ustawy.
2. Organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń w rozumieniu niniejszej ustawy, na wniosek osób posiadających w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy kartę rejestracyjną na broń pneumatyczną, złożony nie później niż w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, dokona nieodpłatnie wymiany karty rejestracyjnej tej broni na obywatelską kartę broni.

Art. 60. 1. Wydane do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy pozwolenia na broń do celów do celów ochrony osobistej, ochrony osób i mienia, sportowych, łowieckich, kolekcjonerskich, pamiątkowych i szkoleniowych z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stają się pozwoleniami podstawowymi w rozumieniu niniejszej ustawy.
2. W przypadku, gdy na wydane do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy pozwolenia na broń do celów sportowych, łowieckich, kolekcjonerskich, pamiątkowych lub szkoleniowych została zarejestrowana broń, o której mowa w art. 7 ust. 1 pkt 6 lub 7, z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stają się one pozwoleniami podstawowymi rozszerzonymi w rozumieniu niniejszej ustawy.
3. Organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń w rozumieniu niniejszej ustawy, na wniosek osób posiadających pozwolenie na broń, o którym mowa w ust. 1 albo 2, złożony nie później niż w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, dokona nieodpłatnie ich wymiany odpowiednio na pozwolenia podstawowe albo pozwolenia podstawowe rozszerzone.

Art. 61. 1. Wydane do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy świadectwa broni z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stają się pozwoleniami obiektowymi w rozumieniu niniejszej ustawy.
2. Organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń w rozumieniu niniejszej ustawy, na wniosek podmiotów posiadających w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy świadectwo broni, złożony nie później niż w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, dokona nieodpłatnie ich wymiany na pozwolenie obiektowe.

Art. 62. Wydane do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy legitymacje osoby dopuszczonej do posiadania broni z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy podlegają nieodpłatnie wymianie na pozwolenia podstawowe na wniosek osób posiadających w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy legitymacje osoby dopuszczonej do posiadania broni, złożony nie później niż w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 63. Do czasu wydania decyzji, o których mowa w art. 59–62, zachowują ważność uprawnienia do posiadania broni wydane na podstawie dotychczasowych przepisów.

Art. 64. W przypadku niezłożenia przez osobę uprawnioną wniosku, o którym mowa w art. 59–62, wydane według dotychczasowych przepisów pozwolenia na broń, świadectwa broni, karty rejestracyjne broni pneumatycznej oraz legitymacje osoby dopuszczonej do posiadania broni tracą moc z upływem terminu do złożenia tego wniosku.

Art. 65. Wnioski o wydanie pozwolenia na broń lub świadectwa broni, złożone lecz nie zakończone prawomocną decyzją do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy podlegają przekazaniu do właściwych organów określonych w niniejszej ustawie, w terminie 3 miesięcy od dnia jej wejścia w życie. Wnioski te podlegają rozpatrzeniu na podstawie niniejszej ustawy.

Art. 66. Placówki muzealne, o których mowa w art. 17 ust. 1 pkt 1, posiadające zbiory broni lub amunicji w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, są obowiązane w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy wystąpić o pozwolenie muzealne.

Art. 67. 1. Rejestr, o którym mowa w art. 27 ust. 2 ustawy wymienionej w art. 70, staje się rejestrem CEBiP w rozumieniu niniejszej ustawy.
2. W terminie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy Komendant Główny Policji i Komendant Główny Żandarmerii Wojskowej uzupełnią dane zawarte w rejestrach, o których mowa w art. 27 ust. 2 i 2a ustawy wymienionej w art. 71, do stanu ich zgodności z zakresem danych objętych rejestrem CEBiP.
3. Komendant Główny Policji i Komendant Główny Żandarmerii Wojskowej przekażą uzupełnione dane objęte rejestrami, o których mowa w ust. 2, ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych nie później niż w terminie 18 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 68. Traci moc ustawa z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. z 2019 r. poz. 284, 1214).

Art. 69. Ustawa wchodzi w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia.

Załączniki do ustawy

Załącznik nr 1

Przeszkolenie w zakresie zasad bezpiecznego posługiwania się bronią

1. Przeszkolenie odbywa się w formie wykładu, który może być wzbogacony o ćwiczenia praktyczne. Czas trwania przeszkolenia wynosi nie mniej niż 6 godzin, w tym przerwy. Godzinne bloki wykładów powinny być przedzielone piętnastominutowymi przerwami.

2. Zakres tematyczny przeszkolenia:

1) Polskie i unijne prawo dotyczące posiadania broni i amunicji – kategorie broni, rodzaje pozwoleń na broń i tryb ich uzyskiwania, EKB, obrona konieczna, stan wyższej konieczności (nie mniej niż 1 godzina).

2) Zasady bezpiecznego przechowywania i przemieszczania broni – przechowywanie broni i amunicji w miejscu zamieszkania, przemieszczanie środkami komunikacji publicznej, miejsca wyłączone z wnoszenia broni (nie mniej niż 0,5 godziny).

3) Zasady bezpiecznego zachowania się na strzelnicy – regulamin strzelnicy, komendy na strzelnicy, strefy bezpieczeństwa, osie, tory i stanowiska strzeleckie, ochrona wzroku i słuchu (nie mniej niż 1 godzina).

4) Podstawowe informacje z bronioznawstwa – rodzaje i sposób działania broni, tor pocisku, podrzut i odrzut, dobór amunicji (nie mniej niż 0,5 godziny).

5) Podstawowe informacje na temat strzelania – postawy strzeleckie, celowanie, ładowanie i rozładowywanie, trzymanie i praca na spuście (nie mniej niż 1 godzina).

6) Pierwsza pomoc przedmedyczna – postępowanie z osobą nieprzytomną, resuscytacja krążeniowo-oddechowa, tamowanie krwotoków, oparzenia (nie mniej niż 1 godzina).

3. Przeszkolenie w zakresie określonym w pkt 2 ppkt 1-5 prowadzić mogą wyłącznie osoby, które uzyskały tytuł zawodowy trenera sportu lub instruktora sportu w specjalności strzelectwo sportowe w instytucjach podległych właściwemu ministrowi lub w Polskim Związku Strzelectwa Sportowego, albo uzyskały tytuł lektora strzelectwa w Polskim Związku Łowieckim. Przeszkolenie w zakresie określonym w pkt 2 ppkt 6 prowadzić mogą wyłącznie osoby, które posiadają tytuł zawodowy lekarza medycyny lub ratownika medycznego.

Załącznik nr 2

Egzamin dopuszczający

1. Osoba przystępująca do egzaminu dopuszczającego do posiadania pozwolenia na broń musi wykazać się znajomością:
   1) przepisów prawa dotyczących broni i amunicji (ustawa o broni i amunicji oraz rozporządzenia wykonawcze do niej);
   2) przepisów prawa dotyczących obrony koniecznej i stanu wyższej konieczności;
   3) zasad bezpieczeństwa przy obsłudze broni palnej;
   4) podstawowej wiedzy na temat strzelania (zasady bezpieczeństwa przy strzelaniu, prawidłowe trzymanie broni, zasady celowania, ściąganie spustu);
   5) zasad bezpiecznego zachowania się na strzelnicy.

2. Minister właściwy do spraw wewnętrznych opracuje zestaw 100 pytań i odpowiedzi, przy czym każde zagadnienie wymienione w pkt 1 powinno być opisane przy pomocy 20 pytań; pytania zebrane są w grupach odpowiadających odpowiednim zagadnieniom.

3. Egzamin dopuszczający składa się z dwóch części:
   1) teoretycznej, w formie testu wyboru; egzamin składa się z 10 pytań, zdający losuje z puli 100 pytań po 2 z każdej grupy tematycznej; do zaliczenia egzaminu należy udzielić minimum 9 poprawnych odpowiedzi;
   2) praktycznej, w formie strzelania kontrolnego na strzelnicy; zdający oddaje 3 strzały próbne i 5 strzałów ocenianych, do celu papierowego w formie jasnego prostokąta o wymiarach 210 mm × 297 mm (format A4) – z broni długiej bocznego zapłonu na odległość 25 m lub z broni krótkiej bocznego zapłonu na odległość 15 m; do zaliczenia egzaminu należy uzyskać minimum 4 trafienia.

4. Egzamin dopuszczający w przypadku jego zaliczenia kończy się wystawieniem zaświadczenia, które musi zawierać dane osoby zdającej, miejsce i datę egzaminu, dane podmiotu przeprowadzającego egzamin oraz dane osoby prowadzącej i musi być podpisane przez osobę upoważnioną do przeprowadzania egzaminu.

Załącznik nr 3

Wymagania wobec regulaminu bezpiecznego funkcjonowania strzelnic

1. Regulamin bezpiecznego funkcjonowania strzelnic powinien uwzględniać:
   1) warunki korzystania ze strzelnicy;
   2) sposób obchodzenia się z bronią;
   3) sposób zachowania się osób przebywających na strzelnicy.

2. Użyte określenia oznaczają:
   1) strzelnica – obiekt przeznaczony do prowadzenia strzelań szkoleniowych, sportowych i rekreacyjnych oraz treningów strzeleckich;
   2) bezpieczne kierunki ostrzału – kierunki, wyłącznie w które można strzelać;
   3) stanowisko strzeleckie – wskazane przez prowadzącego strzelanie miejsce lub obszar wewnątrz osi strzeleckiej, z którego można wyłącznie prowadzić ostrzeliwanie celów;
   4) linia bezpieczeństwa – linia wyznaczona osobno dla każdej osi strzeleckiej ustalająca jej koniec, spoza której nie można strzelać na tej osi strzeleckiej;
   5) strefa bezpieczeństwa – oznaczone miejsce przeznaczone do treningu bezstrzałowego, czyszczenia broni lub innych czynności obsługowych, wykonywanych bez amunicji;
   6) punkt sanitarny – miejsce umieszczenia apteczki.

3. Właściciel lub zarządca strzelnicy, na podstawie wzoru regulaminu, jest obowiązany opracować szczegółowy regulamin strzelnicy, w którym w szczególności może określić dodatkowe warunki bezpieczeństwa dla osób przebywających na strzelnicy.

4. Właściciel lub zarządca strzelnicy zakazujący noszenia broni w stanie załadowanym na terenie strzelnicy musi wyznaczyć miejsce bezpiecznego rozładowania i załadowania broni.

5. Szczegółowy regulamin strzelnicy wywiesza się na strzelnicy w widocznym miejscu, możliwie blisko wejścia na teren strzelnicy. Każda osoba korzystająca ze strzelnicy poświadcza znajomość regulaminu i zobowiązuje się do jego przestrzegania.

6. Wzór regulaminu bezpiecznego funkcjonowania strzelnicy:

REGULAMIN STRZELNICY
[wzór]

Rozdział 1
Warunki korzystania ze strzelnicy

§ 1. Prowadzący strzelanie:
1) odpowiada za bezpieczeństwo użytkowników strzelnicy oraz osób im towarzyszących;
2) wyznacza osobom korzystającym ze strzelnicy stanowiska strzeleckie, a osobom towarzyszącym miejsce bezpiecznego pobytu;
3) prowadzi książkę rejestru pobytu na strzelnicy, w której zamieszcza się następujące dane:
    a) imię i nazwisko korzystającego ze strzelnicy,
    b) numer pozwolenia na broń lub określenie właściciela broni,
    c) godzinę przyjścia i wyjścia ze strzelnicy,
    d) nazwę organu, który wydał pozwolenie na broń, przy czym wymóg ten dotyczy osoby wnoszącej na strzelnicę własną broń,
    e) oświadczenie korzystającego ze strzelnicy o zapoznaniu się z regulaminem strzelnicy i przepisami bezpieczeństwa, potwierdzone własnoręcznym podpisem.

§ 2. Na strzelnicy zabrania się:
1) osobom towarzyszącym osób korzystających ze strzelnicy wchodzenia za linię bezpieczeństwa bez zgody prowadzącego strzelanie,
2) używania broni osób korzystających ze strzelnicy bez zgody jej użytkownika,
3) spożywania alkoholu lub używania środków odurzających oraz przebywania na terenie strzelnicy osób będących pod ich wpływem,
4) wnoszenia jakiejkolwiek amunicji (włącznie z amunicją treningową i ślepą) do stref bezpieczeństwa.

§ 3. Na strzelnicy, w miejscu widocznym, umieszcza się:
1) regulamin strzelnicy;
2) plan strzelnicy z oznaczeniem:
    a) bezpiecznych kierunków ostrzału,
    b) linii bezpieczeństwa wszystkich osi strzeleckich,
    c) stref bezpieczeństwa,
    d) punktu sanitarnego,
    e) dróg ewakuacji,
    f) miejsca instalacji telefonu lub innych urządzeń łączności;
3) wykaz sygnałów i komunikatów alarmowych;
4) informację o sposobie połączenia się z najbliższym punktem pomocy medycznej.

§ 4. Za szkody powstałe podczas strzelania wykonywanego zgodnie z regulaminem strzelnicy odpowiada właściciel lub zarządca strzelnicy, a także instruktor prowadzący strzelanie lub trening strzelecki.
§ 5. Za spowodowanie wypadku odpowiada korzystający ze strzelnicy, na zasadach określonych w odrębnych przepisach.

Rozdział 2
Sposób obchodzenia się z bronią

§ 6. 1. Broń na strzelnicy przenosi się lub nosi zabezpieczoną przed dostępem osób trzecich, schowaną np. w kaburze, pokrowcach lub kasetach przeznaczonych do przenoszenia broni.
2. Wyjmowanie broni odbywa się:
1) na stanowisku strzeleckim;
2) w strefie bezpieczeństwa.
3. Wszelkich czynności związanych z obsługą broni dokonuje się wyłącznie z lufą skierowaną w kierunku bezpiecznym.

§ 7. Po zakończeniu strzelania korzystający ze strzelnicy przed jej opuszczeniem zgłasza ten fakt prowadzącemu strzelanie i odnotowuje to w książce rejestru pobytu na strzelnicy.

§ 8. Zabrania się strzelania oraz celowania do ludzi i zwierząt.

Rozdział 3
Sposób zachowania się osób przebywających na strzelnicy

§ 9. Korzystający ze strzelnicy jest obowiązany bezwarunkowo i dokładnie przestrzegać poleceń wydawanych przez prowadzącego strzelanie.

§ 10. Zabrania się wchodzenia przed stanowisko strzeleckie bez zgody prowadzącego strzelanie.

§ 11. Po komendzie STOP, wydanej przez prowadzącego strzelanie lub inną osobę, strzelający bezzwłocznie przerywają strzelanie.

§ 12. Na teren strzelnicy zwierzęta mogą być wprowadzone tylko w wyjątkowych przypadkach oraz obowiązkowo powinny być trzymane na uwięzi i pod ścisłym nadzorem opiekuna.

§ 13. Osobę naruszającą regulamin strzelnicy usuwa się ze strzelnicy.

ZAŁOŻENIA PROJEKTÓW AKTÓW WYKONAWCZYCH

Art. 11 ust. 8:

1. Pozwolenie na broń powinno mieć formę graficzną zbliżoną do obecnie obowiązujących praw jazdy – na awersie mają znaleźć się dane osobowe posiadacza i jego zdjęcie, na rewersie wyszczególnione rodzaje broni jakie można posiadać na podstawie danego pozwolenia, zgodnie z art. 7 i 8 projektu ustawy.
2. Pozwolenie z prawem noszenia broni powinno mieć pole do wyraźnego oznaczenia terminu ważności, który może być naniesiony np. poprzez odciśnięcie datownika w tworzywie sztucznym. Wzór pozwolenia może przewidywać umieszczenie w sumie do trzech kolejnych dat przedłużenia ważności pozwolenia – wydaje się zasadnym odświeżenie zdjęcia posiadacza po tym okresie.
3. Proponuje się zastosowanie następującego kodu kolorystycznego rozróżniającego pozwolenia (może być to pas w danym kolorze, wybarwienie tła, itp.):
obywatelska karta broni – barwa zielona,
pozwolenie podstawowe – barwa żółta,
pozwolenie rozszerzone – barwa pomarańczowa,
pozwolenie obiektowe – barwa niebieska,
pozwolenie muzealne – barwa brązowa.
4. Opłatę za wydanie pozwolenia proponuje się oszacować po wykonaniu projektu graficznego oraz ustaleniu standardów wykonawczych i rodzajów zabezpieczeń dokumentu przed podrobieniem.

Art. 12 ust. 10:

1. Sposób funkcjonowania systemu CEBiP powinien być co do zasady zbliżony do obecnie stosowanego przez Policję systemu BROŃ, tylko pozbawiony jego błędów. Przede wszystkim należy zadbać o weryfikację prawidłowości wprowadzanych danych identyfikacyjnych broni, takich jak np. kaliber, uniemożliwiającą wprowadzenie danych oczywiście błędnych. System powinien identyfikować broń co do której są wprowadzane zmiany w bazie broni obecnej na rynku – zarejestrowanej wcześniej lub właśnie wprowadzanej przez importera lub wytwórcę.
2. Powinno się zapewnić ścisłe powiązanie z systemem CEBiP zasad wprowadzania nowej broni na rynek przez importerów lub producentów, w tym przez osoby sprowadzające broń w drodze indywidualnego importu – każda taka broń musi być uprzednio wpisana do bazy danych, zanim zostanie wprowadzona do obrotu rynkowego.
3. Rozporządzenie powinno gwarantować rzetelność migracji danych z systemów obecnie używanych przez Policję oraz Żandarmerię Wojskową do systemu CEBiP, z weryfikacją ich prawidłowości – połączoną z korektą ewentualnych oczywistych błędów oraz określeniem trybu dokonywania lustracji stanu rzeczywistego w przypadku konieczności uzupełnienia danych wymaganych w systemie CEBiP, które nie zostały ujęte w zbiorach danych systemów BROŃ i HEFAJSTOS.

Art. 13 ust. 8:

1. Co do generalnej zasady wzory dokumentów, o których mowa w rozporządzeniu, nie będą znacząco odbiegały pod względem formy od wzorów dokumentów obowiązujących obecnie,

określonych w rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 17 grudnia 2015 r. w sprawie badań lekarskich i psychologicznych osób występujących o wydanie pozwolenia na broń lub zgłaszających do rejestru broń pneumatyczną oraz posiadających pozwolenie na broń lub zarejestrowaną broń pneumatyczną (Dz. U. z 2015 r. poz. 2210) – zmieni się jedynie zakres wymaganych czynności lekarskich, koniecznych do określenia stanu zdrowia osoby ubiegającej się o pozwolenie na broń.
2. Opłata za wydanie zaświadczenia nie powinna odbiegać od kwot opłaty przewidzianych za wydawanie podobnych co do zakresu merytorycznego badania zaświadczeń, obowiązujących w innych sprawach.

Art. 14 ust. 8 i 9:
1. Egzamin w części teoretycznej powinien mieć formę testu jednokrotnego wyboru, stąd do każdego pytania powinny być przygotowane trzy odpowiedzi, z których jedna jest prawidłowa, a pozostałe dwie nieprawidłowe. Powinno się unikać zarówno odpowiedzi niejednoznacznych, jak też zbyt łatwych (oczywistych). Zakres tematyczny pytań oraz ich liczbę dokładnie określa załącznik nr 1 do projektu ustawy.
2. Obecnie obowiązujące rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dn. 20 marca 2000 r. w sprawie egzaminu ze znajomości przepisów dotyczących posiadania broni oraz umiejętności posługiwania się bronią (Dz. U. z 2017 r. poz. 1756) przewiduje za egzamin minimalną stawkę odpłatności równą 100 zł, zaś stawkę maksymalną równą 1150 zł (przy czym egzamin w każdym przypadku jest de facto jednakowy), zaś stawka odpłatności za egzamin równoważny, przeprowadzany przez PZSS lub PZŁ wynosi 400 zł. Wydaje się, że racjonalna stawka odpłatności za egzamin powinna wynosić pomiędzy 300 a 500 zł.

Art. 17 ust. 6:
Wzór EKB wynika wprost z prawa Unii Europejskiej i został określony w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 12 września 2011 r. w sprawie wzoru Europejskiej karty broni palnej (Dz. U. nr 206 poz. 1222) – rozporządzenie to powinno zostać ponownie ogłoszone w brzmieniu merytorycznie niezmienionym, jak to zresztą miało już raz miejsce (było ono poprzedzone rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 19 kwietnia 2004 r. w sprawie wzoru Europejskiej karty broni palnej (Dz. U. poz. 841 oraz z 2005 r., poz. 56), które utraciło moc z dniem wejścia w życie ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o zmianie ustawy o broni i amunicji oraz ustawy o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. poz. 195 i poz. 263)).

Art. 23 ust. 6:
Warunki, jakie muszą spełniać magazyny broni w znaczącej większości są prawidłowo opisane od strony merytorycznej w obowiązującym rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 sierpnia 2014 r. w sprawie przechowywania, noszenia oraz ewidencjonowania broni i amunicji (Dz. U. z 2014 r., poz. 1224). Jedynym wymagającym zmiany warunkiem jest nielogiczny wymóg przechowywania broni i amunicji, w magazynie broni, dodatkowo zamkniętej w stalowych szafach, w dodatku określonych przy pomocy

Polskiej Normy PN-EN 14450 odnoszącej się do urządzeń (i pomieszczeń) do przechowywania wartości (pieniężnych, ale także np. archiwów oraz zawartości kancelarii tajnych). Opisane w rozporządzeniu dość restrykcyjne warunki, jakie muszą spełniać magazyny broni, wydają się być całkowicie wystarczające, przez co możliwe powinno być przechowywanie broni i amunicji bezpośrednio w magazynie, np. na specjalistycznych stojakach, regałach, itp.

Art. 32 ust. 5:
Jako punkt wyjścia do wydania rozporządzenia może posłużyć obowiązujące rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 6 marca 2000 r. w sprawie wzoru zgłoszenia przywozu z zagranicy przez obywateli polskich broni i amunicji na własne potrzeby oraz trybu przekazywania organom Policji informacji o przywozie broni i amunicji przez organy celne (Dz. U. poz. 222) – przy czym we wspomnianym rozporządzeniu powinno się dokonać niezbędnych zmian aktualizujących procedury przekazywania informacji, zgodnie z obecnym stanem rozwoju technik teleinformatycznych.

Art. 35 ust. 4:
Wzór uprzedniej zgody przewozowej wynika wprost z prawa Unii Europejskiej i został określony w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 sierpnia 2011 r. w sprawie określenia wzoru uprzedniej zgody przewozowej (Dz. U. nr 206 poz. 1220) – nowe rozporządzenie powinno powtórzyć obowiązujące regulacje w brzmieniu merytorycznie niezmienionym.

Art. 38 ust. 3:
1. Jako podstawa do wydania rozporządzenia może posłużyć obowiązujące rozporządzenie Ministrów Spraw Wewnętrznych i Administracji oraz Spraw Zagranicznych z dnia 17 marca 2000 r. w sprawie trybu i warunków wydawania pozwoleń na broń członkom misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych oraz osobom zrównanym z nimi na podstawie porozumień międzynarodowych (Dz. U. poz. 236) – po dokonaniu niezbędnych modyfikacji związanych z dostosowaniem terminologii oraz wzorów pozwoleń na broń do ogólnych wymogów określonych w projekcie ustawy o broni i amunicji.
2. Jako wzór dla terminowego pozwolenia na broń, o którym mowa w art. 39 projektu ustawy, powinno być potraktowane pozwolenie podstawowe.

Art. 42 ust. 7:
Jako podstawa do wydania rozporządzenia może posłużyć obowiązujące rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 6 października 2011 r. w sprawie trybu przekazywania przez Komendanta Głównego Policji właściwym władzom innych państw informacji związanych z nabyciem broni lub amunicji i ich przywozem na terytorium tych państw oraz z przewozem broni lub amunicji przez ich terytorium (Dz. U. poz. 1451) – po dokonaniu niezbędnych modyfikacji związanych z dostosowaniem do ogólnych wymogów określonych w projekcie ustawy o broni i amunicji.

Art. 43 ust. 3:
Wzór zgody przewozowej wynika wprost z prawa Unii Europejskiej i został określony w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 sierpnia 2011 r. w sprawie określenia wzoru zgody przewozowej (Dz. U. nr 206 poz. 1221) – nowe rozporządzenie powinno powtórzyć obowiązujące regulacje.

Art. 47 ust. 3:
1. Docelowy sposób powiadamiania przez prokuratorów i sądy, oraz przez lekarzy, o okolicznościach istotnych dla cofnięcia pozwolenia na broń, jest uzależniony od wielkości środków finansowych, którymi minister właściwy do spraw wewnętrznych będzie mógł dysponować przy tworzeniu systemu CEBiP. Optymalnym rozwiązaniem byłoby zapewnienie przekazywania odnośnych informacji on-line, odpowiednio z chwilą uprawomocnienia się właściwego orzeczenia lub zdiagnozowania stanu chorobowego. W razie jednak niedostatecznego finansowania tego celu należy przewidzieć papierowy system powiadamiania. W każdym jednak wypadku należy zapewnić odpowiedni automatyzm i walor niezwłoczności przekazania przedmiotowej informacji, co przy wyborze opcji drugiej powinno oznaczać obowiązek ich przekazywania w terminie najpóźniej 3 dni roboczych.

Art. 49 ust. 2:
1. Jako podstawa do wydania rozporządzenia może posłużyć obowiązujące rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 23 kwietnia 2004 r. w sprawie pozbawiania broni palnej cech użytkowych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1917), zmienione w celu uzyskania jego zgodności z rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) z dnia 15 grudnia 2015 r. ustanawiające wspólne wytyczne dotyczące norm i technik pozbawiania broni cech użytkowych w celu zagwarantowania, że broń pozbawiona cech użytkowych trwale nie nadaje się do użytku (Dz. Urz. UE L 333 z 19.12.2015). Zakres merytoryczny zmian powinien zostać opracowany w toku prac zespołu ekspertów, powołanego specjalnie w tym celu.